

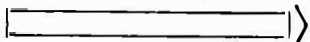
Cine este

VINOVATUL?

dramă
în opt tablouri

Personajele

Dr. ȘTEFAN BORA
ANDREI BORA, fiul lui
MICA BORA, fiica lui
ZINCA BORA, soția lui
TUDOR FURNICĂ, inginer
MAGDA, asistentă medicală

Tabloul 1

Holul unei case cu scară interioară. În partea dreaptă, o nișă cu un birou; la el lucrează, cu spatele spre intrarea principală, un tânăr de 20—22 de ani, Andrei.

Este ora 6 după-amiiază. Pe masa de lucru e aprinsă o lampă de birou. Sună telefonul. Andrei răspunde după câteva apeluri, destul de absent.

ANDREI: Alo! Un moment. *(Lasă receptorul, fugе la masa de lucru, scrie repede ceva, apoi revine la telefon.)* Da, spuneți, vă rog... Nu, n-a sosit încă... Da... *(Repetă, automat, tot ce i se spune la aparat.)* Doctorul Ștefan Bora este rugat să vină imediat la spital... Un caz grav... foarte grav, foarte grav. Urgent... *(Și închide, la fel de absent. Revine la biroul său și lucrează mai departe, liniștit. După câteva secunde se aude deschizându-se,*

apoi închizându-se, ușa de la intrare. Întoarce capul, o clipă, apoi își vede, în continuare, de lucru. Intră, fără zgomot, un bărbat înalt, brunet, bine făcut, cu miini fine și cu ochi mari. E doctorul Ștefan Bora, tatăl lui Andrei.)

ANDREI: Bună, tată! Fugi... fugi repede înapoi la spital. Un caz grav... urgent! *(Și arată spre telefon.)*

Dr. ȘTEFAN BORA *(cu mișcări repezi, ridică receptorul și formează un nu-*

măr.) Doctorul Bora... Da, mi s-a comunicat... Ce s-a întâmplat ? E grav ?... Bine. Pregătiți pentru operație. Roa-gă-l pe doctorul Cristian să suprave-gheze totul, până ce sosesc... Da, vin imediat. *(Inchide telefonul; mina de pe receptor trece pe colțul ramei unei fotografii aflate pe masă. Se uită la*

ea — e fotografia fiicei lui, Mica.)
Mica e acasă ?
ANDREI : Nu. N-a dat nici un semn.
Plecî ?
Dr. ȘTEFAN BORA : Da... Trebuie. E un caz grav, într-adevăr. *(Iese.)*

INTUNERIC

Tabloul 2

Un coridor al spitalului, din care se intră în cabinetul doctorului Bora. Doctorul intră grăbit. Îl întîmpină asistenta Magda.

ASISTENTA Totul e pregătit... *(Docto-rul dispăre în spatele unei uși. Asis-tenta se întoarce, adresîndu-se unui bărbat care așteaptă, la cîțiva pași.)* A sosit doctorul Bora. Cred că e mai bine să-i vorbiți după operație. A-cum...

TUDOR Dumneata... Te rog... dacă asiști la operație, să-i spui doctoru-lui... Să-i vorbești de față... Să-i spui cum am găsit-o... Cum am adus-o...

ASISTENTA *(incurcată și ea, grăbită)* : Da, desigur... Așteptați ? *(Bărbatul dă aprobativ din cap.)* Vă rog să luați loc în hol... *(Iese.)*

(Tudor Furnică întoarce capul către ușa pe care scrie „Sala de operații”, apoi, cu pași grei, se îndreaptă spre o banchetă. Se așază o clipă, apoi se ridică, iar se așază și-și ia capul în mâini.)

TUDOR *(șoptit, pentru sine)* : Dacă nu scapă, or să mă creadă pe mine vi-novat... Unde mi-a fost capul ! To-tuși, trebuia să anunț miliția... Cine-o fi fata asta ?... *(Pornește spre sala de operație.)* Trebuie să vorbesc cu doc-torul... Numai el poate să... *(Se oprește brusc; asistenta a ieșit din sală.)* S-a-ntîmplat ceva ?

ASISTENTA : Operația mai durează... Stați liniștit... *(Citindu-i îngrijorarea pe față.)* Deocamdată, e bine... Lini-știți-vă... *(Iese.)*

TUDOR *(rămîne cu miinile întinse și cu vorba pe buze; se îndreaptă spre ban-chetă și se așază)* : Nu puteam s-o las acolo ! *(Se ridică, face cîțiva pași.)* Era firesc să-i sar în ajutor... Nu era nimeni pe-aproape... Dar dacă mă bănuie pe mine ?... Nici un martor ! *(In-toarce capul către sala de operație și-l zărește pe doctorul Ștefan Bora ieșind. Se repede spre el, dar, văzîndu-l că se clatină, se oprește. Apare asistenta, speriată.)*

ASISTENTA *(doctorului)* : Vă e rău ?

Dr. ȘTEFAN BORA : Nu, nu-i nimic...
Întoarce-te, te rog, în sală !

ASISTENTA : Dumneavoastră nu mai in-trăți ?

Dr. ȘTEFAN BORA : Nu. Continuă doc-torul Cristian. *(Îi face semn lui Tu-dor să-l urmeze.)*

ASISTENTA *(lui Tudor)* : Pofțiți, tova-rășe... Vă așteaptă profesorul.

Dr. ȘTEFAN BORA *(intrînd în cabinetul său, urmat de Tudor)* : Luați loc !
Sinteti emoționat, înțeleg...

TUDOR *(se așază, timid; cu ochii în ochii profesorului)* : Să nu credeți că am vreo vină... *(Vorbește precipitat.)* Vă rog să mă credeți... Am găsit-o în șanț... Nu știu ce s-a întîmplat ! A aruncat-o cineva, ca pe o sacoșă, din-tr-o mașină...

Dr. ȘTEFAN BORA : Liniștiți-vă. Așa nu putem vorbi... Sperăm că e în afa-ră de pericol. *(Par că se suspectează unul pe altul.)* Cum ziceți că s-a pe-trecut ?

TUDOR *(agitat)* : Să nu credeți... ceva rău despre mine. Nu eu, înțelegeți... întîmplarea... Veneam spre casă... mă duceam acasă. Am văzut o mașină mică, gri, gonea...

Dr. ȘTEFAN BORA *(îi dă un pahar cu apă)* : Beți puțină apă și respirați adînc.

TUDOR : Nu, mulțumesc. Nu-i nevoie. Sint liniștit... Vă rog să mă credeți. Nu știu nimic despre fata asta. Ar trebui... Ar fi trebuit să...

Dr. ȘTEFAN BORA *(îi ia vorba)* : Să anunțăm miliția... ? Camera de gar-dă a și făcut-o — intră în obligațiile noastre ! Împrejurările în care ați po-vestit că ați găsit-o par destul de ciu-date. În plus, nu avea asupra ei nici un fel de acte... O să vină un anche-tator să vă ia o declarație. Cînd o să-și revină și o să poată vorbi, o să stea de vorbă și cu ea... Probabil că atunci vom afla mai multe.

TUDOR : Da... Vă rog să mă credeți, știu doar atât cât v-am spus... Când m-am dat seama că trăiește, am... am sosit-o în mașină și am gonit încoace. Nu știam cum să ajung mai repede. Nu știam ce să fac, ca s-o salvez...

Dr. ȘTEFAN BORA (fi întinde o pastilă) : Luați calmantul ăsta.

TUDOR : E logic, nu ? (Înghite.) Când am văzut-o acolo... zăcînd în șanț, m-am îngrozit. Eram...

Dr. ȘTEFAN BORA (ridică receptorul, formează un număr de telefon) : Alo! Andrei? Știu că ești îngrijorat! Cum? (Repetă.) Nu s-a întors... Bine. Eu? Mai întîrzii. Nu, nu prea mult. Te sun mai tîrziu. Da, te sun și înainte de a pleca. Nu, Andrei, nu-î nevoie, vin singur. Nu sînt obosit. Da, am ne-cazuri. Așteaptă-mă. Nu, nu sînt singur... (Închide, fi face semn lui Tudor.) V-aș ruga să așteptați aici. (Iese.)

TUDOR : Da, sigur că da...

(Scurtă pauză.)

Dr. ȘTEFAN BORA (reîntră; aproape prăbușindu-se pe scaun) : Oh!

TUDOR (caută soneria, dar pînă s-o găsească, doctorul își revine) : Tovarășe

profesor! Ce este? Ce s-a întîmplat? Vă este rău?

Dr. ȘTEFAN BORA (moale) : Nimic... A trecut. Gata. Greul a trecut. O simplă... (Pentru sine.) Ba nu e o simplă... nu e deloc o simplă... Din păcate, nu... (Lui Tudor.) Scuză-mă, o clipă, te rog. (Ia telefonul și formează un număr.)

TUDOR (semn spre telefon) : Să ies?

Dr. ȘTEFAN BORA Nu. (În aparat.) Alo! Andrei? (Nesigur pe vocea lui.) Ce să fie? Nimic. (Schimbă tonul.) Nu, mie nu mi s-a întîmplat nimic... Tu lucrezi așa de tîrziu? Ce-i cu Mica? Cum? (Repetă.) Nu a venit nici pînă acum? (Aparte.) Nici n-o să vină... Nu știi ce s-a întîmplat? Cum? Da, ascult. (Repetă.) Sună mereu telefonul și nu răspunde nimeni? A răspuns? Și, pe urmă? A întreat de Mica, și a zis că... Ce spui, Andrei?! Cum?! Vin chiar în clipa asta. Da, chiar acum. Nu vin singur. Vin cu un... prieten. Da, Andrei, cu un prieten. (Închide și îl trage pe Tudor după el.)

INTUNERIC

• Tabloul 3

Acasă la doctorul Bora.

ANDREI (singur, se plimbă de colo-colo prin cameră. Deși nu sună telefonul, el tresare mereu și se uită spre aparat) : Ah! Mica! (Privește fotografia de pe birou.) Mica! (Tandru.) Ce-o să-ți fac... (Își frămîntă mîinile cu nervozitate.) Da, așa am să fac... Ai să vezi tu. (Tresare la zgomotul ușii. Intră Doctorul Ștefan Bora și Tudor Furnică.)

Dr. ȘTEFAN BORA Bună, Andrei. Fa-ceți cunoștință.

ANDREI (întinde mîna, se prezintă în fugă) : Andrei Bora. (Nu aude ce spune Tudor, se repede la tatăl său.) Tată!... (Îl îmbrățișează, ca și cînd nu l-ar fi văzut de mult.)

Dr. ȘTEFAN BORA Hai, liniștește-te! Și spune-mi — dar calm, totul.

ANDREI (îl stringe în brațe, mai tare) : Tată! A fost oribil...

Dr. ȘTEFAN BORA (îl bate pe umăr) : Andrei! Nu se poate vorbi așa! Nu uita că avem și musafiri...

TUDOR (stîngerit, face semn) : Eu pot să... (Arată ușa.)

Dr. ȘTEFAN BORA : Hai, Andrei, in-vită musafirul să ia loc. Și să stăm de vorbă...

ANDREI (izbucnește) : Să stăm de vorbă? (Răsucire.) Ai dreptate... Ce-a fost la spital? Era ceva grav?

Dr. ȘTEFAN BORA (se uită la Tudor) : Da. A fost... E bine, acum. E bine.

ANDREI Scapă?

Dr. ȘTEFAN BORA (sare ca ars) : Cine să scape? (Și își îndreaptă privirea spre fotografia de pe birou.)

TUDOR (intervine) : Tatăl dumitale spu-ne că va scăpa fără consecințe...

ANDREI : Fără consecințe... Despre cine vorbiți? Am să înnebunesc de-a bi-nelea! Telefoanele astea suspecte mi-au zdruncinat nervii, și tu îmi aduci, plocon, un prieten! Cînd, de fapt, ar trebui să...

Dr. ȘTEFAN BORA (întru calmare) : Să ce, Andrei?

ANDREI Să facem ceva. Să anunțăm miliția, de exemplu. Telefonul... tele-foanele acelea...

Dr. ȘTEFAN BORA După ce te liniștești, după ce ne spui totul, cum și ce fel a fost, o să luăm măsurii...

ANDREI (*rugător*): Prima măsură, tată... ar trebui... ar trebui s-o anunțăm pe mama.

Dr. ȘTEFAN BORA (*ușoară tresărire*): Nu încă, Andrei. Ce să-i spunem?

ANDREI: De ce „nu încă”? Acum e cel mai nimerit... e cel mai potrivit. Dacă s-a întâmplat ceva... ceva grav?! Mama n-o să-ți ierte... (*Iși dă seama de gafă.*) N-o să ne ierte. Mama trebuie să fie cu noi, aici. Mica...

Dr. ȘTEFAN BORA: Ce-i cu Mica?

ANDREI: Ți-am spus doar... Indivizii aceea cu telefoanele vor ceva anume de la tine. Tată, simt că Mica e în pericol.

Dr. ȘTEFAN BORA (*știe ce știe*): Să sperăm că nu, Andrei. Să sperăm că nu.

ANDREI: Calmul ăsta... Înseamnă că tu știi ceva. (*Scurtă pauză.*) Dar, ce vor de la tine, știi? Vor bani? „Spuneți-i domnului doctor că dacă dorește să știe unde se află prețioasa domniei-sale fetiță, îl cam costă...” O sumă de care m-am îngrozit! N-am auzit în viața mea despre o asemenea...

TUDOR (*care e numai ochi și urechi, întrerupe*): O ticăloșie! Încă una...

ANDREI (*puști*): Și, dumneata, de unde știi? Ce te amesteci?

Dr. ȘTEFAN BORA: Andrei! Ai pierdut orice măsură. Te rog, fii politicos... (*Semn spre Tudor.*) Știe! Știe mai bine ca tine și ca mine. A văzut cu ochii... A fost tot timpul cu mine, și la spital...

ANDREI: Tot despre spital vorbești, tată! Ce legătură are asta cu sora mea?

Dr. ȘTEFAN BORA (*se îndreaptă spre telefon; formează un număr*): Alo! Da, Magda, eu. Spune-mi, te rog, cum se simte? Bine. Doctorul Cristian stă lângă ea tot timpul? Să mai cheme pe cineva... Să nu fie singur. I-ai dat analizele? Spune că e în regulă? E de la aceeași persoană? Bine. Mulțumesc. Vă mulțumesc, tuturor. Știu că faceți totul... Nu, nu mă sunați. O să chem eu. Bineînțeles că vin. Mulțumesc. Bună seara. (*S-a așezat la birou. Istovit, sieși.*) Operația a reușit... Doarme, liniștită. (*Se apropie de cei doi și-i îmbrățișează.*) A reușit întru totul. (*Lui Tudor.*) Ți mulțumesc, Tudor Furnică... Vă rog să mă iertați o clipă... (*Și iese.*)

ANDREI (*strigă*): Tată! Te rog... iartă-mă...

TUDOR (*ți cuprinde, părintește, amindouă mâinile*): Te rog, calmează-te... Nu mai fi supărat pe mine. Hai să stăm de vorbă — ca de la bărbat la bărbat... Vrei să ieșim puțin? Sau vrei să stăm aici?...

ANDREI: Unde vrei dumneata... (*Cu gândul în altă parte.*) Cum vrei dumneata.

TUDOR (*frate*): Spune-mi pe nume. Tudor. Mă cheamă Tudor Furnică.

ANDREI (*mirare*): Furnică?!

TUDOR: Și ce-i cu asta?

ANDREI: A, nimic! E nostim... Furnică!

TUDOR: Rîzi, dacă te amuză. Nu mă supăr.

ANDREI: De fapt, cine ești, Furnică?

INTUNERIC

Tabloul 4

Același decor. Peste două zile. În continuarea unei discuții, Tudor și Andrei.

TUDOR: După cum vezi, povestea mea e scurtă.

ANDREI: Ciudat!

TUDOR: Ce ți se pare ciudat?

ANDREI: Mi-ai spus: orfan... Crescut la orfelinat.

TUDOR: Da, așa este. N-am exagerat cu nimic.

ANDREI (*pe un gând al lui*): Și, totuși, nu pricep!

TUDOR: Ce nu pricepi, Andrei? Întrebă-mă. Ți voi răspunde sincer.

ANDREI (*ezită*): Ești ditamai inginerul. Singur...

TUDOR (*zimbet*): Asta era? Sînt inginer și lucrez pe șantier de cînd m-am... Era să zic, de cînd m-am născut. Nici cu asta nu eram prea de parte de adevăr.

ANDREI (*zîmbește și el*): Ei, nici așa...

TUDOR: În orice caz, acolo, pe șantier, am crescut, m-am format. Acolo am învățat mai întîi o meserie, apoi am urmat facultatea. Și iată-mă — așa cum mă vezi...

ANDREI: Nu ți-a fost greu să tot fii singur, mereu singur?

TUDOR: Cui nu i-ar fi fost greu? Dar,

- vezi tu, Andrei... așa vrea să mă înțelegi. N-am fost niciodată singur.
- ANDREI Deși orfan...
- TUDOR : Dacă te referi la asta, da, e adevărat... Nu mi-a fost deloc ușor, din punctul ăsta de vedere. Nu mi-a lipsit însă căldura oamenilor... Nu știu cum să-ți explic, ca să mă înțelegi... Apoi, am muncit, am muncit mult. Am fost și ajutat.
- ANDREI Cine te-a ajutat ?
- TUDOR Toți... Toți cei din jur... sau aproape toți cei în mijlocul cărora am trăit și am muncit.
- ANDREI : Ai fost tu un „element“ excepțional, „devotat“, de te-au ajutat.
- TUDOR (*simplu*) : Am fost — și sînt — așa cum ai zis tu : devotat, muncitor. Numai că nu sînt o excepție ! Ca mine sînt mulți, foarte mulți.
- ANDREI (*revine la ale lui*) : Dar dacă ai fi avut părinți ? Ca mine, de exemplu. Ce-ai fi făcut ?
- TUDOR (*clipă*) : Nu știu. Poate aș fi făcut la fel, sau... poate, aș fi făcut ca tine... aș fi fost ca tine.
- ANDREI (*sare*) : A, nu ! Ca mine, nu... Să nu vorbim de mine.
- TUDOR De ce, Andrei ? De ce să nu vorbim și despre tine ? (*Vede în ce stare e Andrei ; ca să-l distragă.*) Nu ne-am înțeles să vorbim ca de la bărbat la bărbat ? Cît despre mine, te-am prevenit că povestea vieții mele e scurtă. Dacă ai vrea s-o scrii, îți încape într-o singură pagină... Hai, Andrei, capul sus...
- ANDREI (*copil, ca o scuză*) : Dacă mama...
- TUDOR : Dacă mama... ce ?... Ai început, dă-i drumul. Și-n prima seară cînd am venit la voi, ai spus ceva despre mama... „S-o chemăm pe mama... Urgent ! S-o avem din nou acasă“. Așa-i ?
- ANDREI : Așa-i. Ai memorie.
- TUDOR (*încearcă un zîmbet*) : Memoria m-a ajutat mult. Uneori, am și tras de ea, să mă ajute.
- ANDREI (*la fel*) : Ai tras tare, bătrîne ! (*Se întunecă.*) Și cînd vrei să uiți, cum faci cu memoria ?
- TUDOR : Depinde ce vrei să uiți. Și-apoi, la vîrsta ta — dacă-i vorba de tine —, să fim serioși !
- ANDREI : Sînt foarte serios. Nu știu ce-ai vrut să spui cu „la vîrsta ta“... Aș putea să mă supăr.
- TUDOR (*cu simpatie*) : Am vrut să spun că, la vîrsta ta, amorul... Că, probabil...
- ANDREI (*taie*) : A, nu, nu. Te rog ! (*Sincer.*) Nu despre amor... Altceva, altceva am gîndit, altceva era... Dacă mai stai pe la noi... ori ai să mai vii pe la noi, ai să aflu...
- TUDOR : Ce înseamnă toate astea ?... Singur că voi veni pe la voi. Dacă, și...
- (*cu ochii la fotografia de pe birou*) tatăl tău... o să mă invite... O să vin, ori de cîte ori am să pot.
- ANDREI (*copil*) : Ce-ar fi să stai la noi, de tot ?
- TUDOR : Cum să stau la voi „de tot“ ?
- ANDREI (*cu ochii în ochii lui Tudor*) : Să locuiești la noi... să te muți la noi — asta am vrut să zic.
- TUDOR : Ce motiv aș avea ?
- ANDREI Ei, mi-a trecut și mie, așa, prin cap... Ziceam că ar fi bine să mai fie cineva cu noi... În casa asta, în care e suficient loc... De exemplu, camera mea...
- TUDOR : Camera ta e camera ta.
- ANDREI : Nu. De cînd a plecat mama nu mai stau în ea... E goală.
- TUDOR Andrei ! Știi foarte bine că mama ta se va întoarce.
- ANDREI (*cu interes*) : De unde știi ? Ți-a spus tata ceva ?
- TUDOR : Propriu-zis, nu știu exact. Dar trebuie să se întoarcă. Și sînt convins că se va întoarce...
- ANDREI : O aștept de mult. O așteptăm... Doar scrisori, scrisori... Ba, pardon — scrisori și sfaturi : „Să fiți cumînți... să faceți așa, să dregeți pe dincolo... Să nu faceți așa, să faceți așa“...
- TUDOR Da, e greu să trăiești numai cu scrisori și cu sfaturi. Dar, cred că nu ? Ți-a lipsit nimic, în timpul ăsta, nu ?
- ANDREI : Să nu vorbim de cîte nu mi-au lipsit. De cîte nu ne-au lipsit, mie, soră-mi, tatei... (*Se întreprinde*) Dar ce-o fi cu tata ? ! Ce s-o mai fi întimplat ? De ce taci ?... Spune... de ce nu-mi răspunzi ? Și, alaltăieri, ce s-a întimplat ? Abia acum îmi dau seama că m-ai dus cu vorba, cu poveștile dumitale... Ia stai, nu cumva ești vreun complice ?
- TUDOR : Andrei ! Eu, complice ? La ce ?
- ANDREI : La tăcerea tatei. Mi se pare schimbat...
- TUDOR Poate are mult de lucru. Poate...
- ANDREI Poate că... poate că... Știi foarte bine la ce mă refer.
- TUDOR (*schimbă vorba*) : Andrei, îți propun ceva !
- ANDREI : Dă-i drumul.
- TUDOR : S-o chemăm pe mama ta... Unde este ?
- ANDREI : La Tămădu. (*Vede mirarea lui Tudor.*) În Munții Vrancei. Sus de tot. Acolo este... la școală.
- TUDOR : De cînd ?
- ANDREI : De cînd lumea... De mult. Am și uitat de cînd.
- TUDOR : De ce ?
- ANDREI (*după o clipă*) : Nu știu. Ba știu, dar nu înțeleg ! Nu pot să înțeleg... Nimeni n-a înțeles... Nimeni !

TUDOR : Un motiv serios, trebuie să existe... sau o fi existat.

ANDREI : O fi existat ! (*Sună telefonul, Andrei sare.*) Da, tată. Sînt cu Tudor... Nu, nu. Nu l-am legat, a stat cu mine... de vorbă. Despre ce-am vorbit ? Despre multe. Da, și despre viață... De ce n-ai sunat pînă acum ? Iar... Bine, tată, te aștept. Să te așteptăm amîndoi ? Bine. (*Inchide.*) Zice că vine și te roagă să-l aștepți... Are o surpriză pentru dumneata — și pentru mine. Ciudat, de Mica nu m-a întreb- bat ! Ah, ce-am să-i fac !

TUDOR : Cui ?

ANDREI : Micăi... (*Pauză.*) Curată ne- bunie ! E plecată de două zile și n-a dat nici un semn de viață. Dar, nu mai pupă ea, niciodată... Pînă acum nu s-a întîmplat așa ceva ! A înne- bunit de-a binelea... (*Vorbește fără ștr.*) A plecat cu mașina. Zicea că... Ce zicea ? Că mașina noastră — a mea și a ei — este o rablă. Că nu mai face două parale — așa zice Bebi. Care Bebi ? ! Cine-o mai fi și Bebi ? ! Cîți n-ar vrea să aibă una la fel ! E moartă după mașini și după viteză. Aleargă ca o vijelie. Mereu ne cer- tăm, din cauza asta... Într-o zi, i-am spus : surioară, o să dai de nenea dracu'... Ori te arde vreun milițian — ori te arzi singură... Ce nebună ! Și înainte era ea nebună, dar de cînd a plecat mama... și mai și. Nici n-a mai vrut să învețe, din pricina ma- șinii... Era cea mai bună elevă din școală. A lăsat totul baltă... „La ce-mi folosește ? — zicea. N-o să moară ni- meni, dacă Mica Bora n-o să se facă ingineră, sau chimistă, sau atomistă, sau... sau...” Da'... ia stai ! (*Se lumi- nează.*) Poate că o cunoști foarte bi- ne, și eu habar n-am ! Poate i-ai făcut și curte ?

TUDOR : Nu, 'Andrei. N-o cunosc, nu i-am făcut curte, n-o știu. Crede-mă, pe cuvînt !... Doar, dacă fata...

ANDREI : Ce fată ?

TUDOR (*caută să iasă din incurcătură*) : O fată, așa... cam... Cum să-ți spun ?... O fată cam zăpăcită... dar frumoasă foc... Era să mă îndrăgostesc, ca un prost...

ANDREI (*zîmbet*) : De ce „ca un prost“ ? Și de ce „era“ ?... Nu toți oamenii care se îndrăgostesc sînt proști. Dra- gostea vine...

TUDOR (*nu-l lasă să termine*) : Majori- tatea, da.

ANDREI : Nu sînt de acord. E o prostie ce-ai spus, iartă-mă.

TUDOR : Ai dreptate am spus o pros- tie... Altceva am vrut să zic, dar...

(*Intră doctorul Ștefan Bora.*)

ANDREI : Tată ! Te-am așteptat... Ce s-a întîmplat ? Ai noutăți ? Unde ai stat

atăta ?

Dr. ȘTEFAN BORA : Treburi... Operații... Alergătură... (*Lui Tudor.*) Multă aler- gătură...

ANDREI (*agitat*) : Tu, alergătură ? !... (*Mai neliniștit.*) Tată, Mica... n-a dat nici un semn. Tocmai vorbeam cu Tudor...

Dr. ȘTEFAN BORA : Mica e bine. Mi-a telefonat...

ANDREI (*sare ca ars*) : Cînd ? Unde ? Cum „e bine“ ? Unde e ?

Dr. ȘTEFAN BORA : Mi-a telefonat la spital. E în siguranță.

ANDREI (*nervos*) : Ce-nseamnă „e în si- guranță“ ? Dar ce i s-a întîmplat ? Ce-a fost povestea aceea cu telefoa- nele ?

Dr. ȘTEFAN BORA (*amîină răspunsul ; patern*) : Andrei, te rog, calmează-te. Avem musafiri...

ANDREI (*insistent*) : Nu se mai poate așa ! Trebuie să intervii. Întotdeauna i-ai luat apărarea... Întotdeauna. Nu- mai eu am fost dădaca ei...

Dr. ȘTEFAN BORA (*il ia de umeri*) : N-o să mai fii. Îți promit că am să intervîn. Dealfel, și Mica mi-a pro- mis... (*Schimbă vorba ; și mai tandru.*) Andrei, vrei tu să-mi faci o plăcere, să-mi aduci ceva rece de băut ? Ju- mate-jumate : apă cu sifon. Poți picu- ra numai (*arată*) atîtica. Da ?

ANDREI (*zîmbet scurt*) : Imediat. Un cub sau două ? (*Iese.*)

Dr. ȘTEFAN BORA (*în timp ce scoate o hîrtie din buzunar*) : Cum spuneai că era mașina aceea ? (*Îi întinde hîrtia.*)

TUDOR : Care mașină ? (*A luat hîrtia și citește, în șoaptă.*) „Un autoturism Fiat-850, de culoare gri, cu numărul... a fost abandonat pe șoseaua... la ki- lometrul... (*trece*) după ce i s-a spart un cauciuc...” (*Ridică ochii.*) Nu în- teleg...

Dr. ȘTEFAN BORA : Să nu audă An- drei. Sper că nu i-ai spus, încă, ni- mic.

TUDOR : Ce să-i fi spus ?

Dr. ȘTEFAN BORA : Da, n-aveai de unde să știi. O să-ți spun, imediat, totul...

ANDREI (*de dincolo*) : Ce șușoțiți acolo ? Sper că inginerul Furnică nu mă bir- fește, tată. (*Intră zîbind.*) Am glu- mit... (*Îi întinde paharul doctorului. Lui Tudor.*) Ah, dar caraghios mai sînt !... Ne-am luat cu vorba și nu ți-am oferit nimic.

Dr. ȘTEFAN BORA : Cum e posibil, An- drei ? Ai ținut un musafir, un prie- ten, și nu i-ai oferit nici măcar un pahar cu apă ?

ANDREI : Ei, ne-am luat cu poveștile și am uitat. (*Către Tudor.*) Dar nici dumneata n-ai dat alarma...

TUDOR : Mi-a făcut plăcere să vorbim... Multă plăcere... Am început să ne cunoaștem mai bine.

Dr. ȘTEFAN BORA : Ce bei ?

TUDOR : La fel. (*Andrei iese.*) Tovarășe profesor... Trebuie să-mi explicați... Ce-i cu asta ? (*Arată hîrtia.*) Și, încă ceva : vă rog... pentru Andrei... Ar dori ca mama lui să fie aici... Poate că ar fi bine s-o chemați... Nu s-ar putea ? Țineam să vă spun asta, cît lipsește Andrei.

Dr. ȘTEFAN BORA (*pe gînduri*) : Mda !

(*Intră Andrei.*)

ANDREI : Am sosit. Tot cu gheață. Două cuburi ? Specialitatea mea... (*Tudor bea.*) Cum e ?

TUDOR : Minunat !

Dr. ȘTEFAN BORA (*cu blîndețe*) : Andrei, vrei să-mi faci un serviciu ?

ANDREI : Mai întreb, tată ?

Dr. ȘTEFAN BORA : Ce-ar fi s-o chemi pe mama ?

ANDREI (*sare, fericit*) : Acușica... Într-o clipită... (*Alargă spre telefon.*)

Dr. ȘTEFAN BORA (*îl oprește*) : Nu... Nu de-aici. Te rog, Andrei, du-te sus... Cheamă de-acolo. Nu te supăra...

ANDREI (*privire spre amîndoi*) : Nu, nu mă supăr. Telefoniez... Tată, eu zic să dau și o telegramă. Să fiu mai sigur...

Dr. ȘTEFAN BORA : Cum vrei tu, și cît se poate de repede. Cere să-ți dea legătura fulger !

ANDREI : Și, ce-i spun ?

Dr. ȘTEFAN BORA : Ce vrei tu. Dar vezi să n-o sperii.

ANDREI : Tată ! Ești grozav ! (*Iese.*)

TUDOR : Vă mulțumesc.

Dr. ȘTEFAN BORA : Pentru ce ? Eu trebuie să-ți mulțumesc...

TUDOR : Pentru Andrei... pentru telefon... Cred că era absolută nevoie. Mie, n-aveți pentru ce-mi mulțumi. Andrei este într-o stare... Să nu mă înțelegeți greșit. Are o neliniște... Se simte tare singur. Ceva nu e-n regulă. Poate că dumneavoastră, fiind plecați zile întregi, n-ați observat. (*Arată fotografia de pe birou.*) Pe Mica o adoră... Are o mie de probleme... sau își face o mie de probleme. Din tot ce mi-a spus pînă acum, mi-am dat seama că e foarte singur și cam speriat.

Dr. ȘTEFAN BORA : S-ar putea să ai dreptate.

TUDOR : Nu mi-aș fi îngăduit să vă spun, dacă n-aș fi simțit, dacă n-aș cunoaște...

Dr. ȘTEFAN BORA : Nu-ți mai cere atîtea scuze. Eu ar trebui să-mi cer dumitale... și să-ți mulțumesc. Ai salvat... ai salvat o viață de om. De fapt, nu numai o viață...

TUDOR (*revine la subiectul discuției, scoate hîrtia*) : Ce-i cu asta ? Ați aflat ceva ?

Dr. ȘTEFAN BORA : La miliție... (*Semn : ssst !*)

TUDOR (*privind hîrtia, tresare*) : Acum imi dau seama ! E mașina din care a fost azvirlită fata... (*Palme peste frunte.*) Ah !...

Dr. ȘTEFAN BORA (*surprinzător de calm*) : Da... Ai recunoscut-o ! Și... e un moment în care trebuie să mă ajuți...

TUDOR : Cum ?

Dr. ȘTEFAN BORA (*pe gîndul lui*) : Să nu observe Andrei... Am rugat pe cineva să se ocupe ca ancheta să decurgă discret. De aceea, spuneam că am avut de alergat...

TUDOR : Dar, fata... Fata pe care am adus-o la spital... Ce s-a întimplat cu ea ? Am vrut să vă întreb din primul moment... 'toate cîte s-au întimplat, m-au derutat...

Dr. ȘTEFAN BORA : Mai bine că nu m-ai întreat. Cînd am intrat, și-am mulțumit în gînd că nu m-ai întreat nimic despre fată, despre spital, de fată cu Andrei. Ar fi intrat imediat la bănuiele.

TUDOR (*nerăbdător*) : Totuși, acum... puteți să-mi...

Dr. ȘTEFAN BORA : Da, asta voiam să-ți spun. Fata pe care ai adus-o la spital este Mica. Iar mașina din care a fost aruncată e a copiilor, a ei și a lui Andrei. (*Tudor — privire scurtă spre fotografia de pe birou.*) Se simte foarte bine... Azi — adică spre ziuă — a și vorbit... Era de față doctorul Cristian. (*În ochi.*) Nici nu știi cît îți mulțumesc ! (*În ochii doctorului au apărut lacrimi.*) Nu știu de ce, mă simt și eu vinovat...

TUDOR (*emoționat*) : Tovarășe profesor... vă rog... Acum, puteți să-mi spuneți și mie adevărul ? Nu mai pot suporta... Mă obsedează scena la care am asistat atunci... cu accidentul. Ajutați-mă să mă eliberez de acest coșmar...

Dr. ȘTEFAN BORA : Acum, totul e clar... Mica a vorbit... Știm ce s-a întimplat.

TUDOR : Și, despre mine ?... Despre mine, ce-a spus ?

Dr. ȘTEFAN BORA : Nimic. Nu-și aduce aminte cum a ajuns la spital. Nici măcar nu știe cum arăți.

TUDOR : În starea în care am găsit-o, era și normal să...

Dr. ȘTEFAN BORA : Asistenta cu care ai stat de vorbă i-a povestit despre dumneata...

TUDOR : Ce i-a spus ?

Dr. ȘTEFAN BORA : Nu știu. Probabil, văzîndu-te așa de neliniștit, te-a luat drept... un prieten.

TUDOR (*curios*) : Și... Mica ce-a zis ?

Dr. ȘTEFAN BORA : A cerut să te vadă.

TUDOR Dac-ați ști ce ușurat mă simt !
De la accident și pînă în clipa asta,
mi se pare că am îmbătrînit cu douăzeci de ani !

Dr. ȘTEFAN BORA O băgaseși rău de tot pe mîneacă...

TUDOR Nu știam dacă m-ați crezut. Stăteam de vorbă cu Andrei, îl ascultam... îl vedeam cum se frămîntă... dar mă simțeam neputincios. Și nu știam ce să fac cum să-l ajut pe el... și cum să fac dovada nevinovăției mele... Totuși mă gîndesc că ar trebui să-i spunem și lui... Pînă la urmă, tot o să afle.

Dr. ȘTEFAN BORA Sigur că o să afle. Dar nu acum. Lucrează la un proiect. Peste cîteva zile, are susținerea. Probabil că ți-a spus...

TUDOR Nu, nu încă. Dar știu că-și iubeste foarte mult meseria.

Dr. ȘTEFAN BORA : Da... Cînd a fost nevoit să întrerupă, un an de zile, era ca un om bolnav.

TUDOR Nu mi-a spus. A întrerupt facultatea ?

Dr. ȘTEFAN BORA : Nu ți-a spus că a pierdut un an ?

TUDOR Nu... Din ce motiv ?

Dr. ȘTEFAN BORA : Mica a fost bolnavă... Andrei a stat nemișcat la căpățiiul ei... Se credea tot timpul vinovat... Vinovat de boala ei... De ce, nu știu ! N-au vrut să-mi spună, nici unul, nimic. Îi auzeam doar discutînd, seara tîrziu, despre o anume vină a lui... N-am aflat nici pînă azi ce-a fost... A pierdut cîteva luni... cîteva examene... N-a mai putut — sau n-a mai vrut — să recupereze... În orice caz, ajunsese într-un hal fărâ de hal...

TUDOR : Dacă-mi permiteți... aș vrea să vă întreb ceva. Cum de s-a putut întîmpla... ?

Dr. ȘTEFAN BORA (*răspunde, parcă, propriei lui întrebări*) : Cum de s-a putut întîmpla ? !... Cum de s-au putut întîmpla toate astea... Mă întreb și eu ! Cu ce am greșit ?... Cînd am greșit ? A cui e vina ?

INTUNERIC

Tabloul 5

Același decor, cu citva timp în urmă. O mică diferență : e ceva mai multă ordine.

Dr. ȘTEFAN BORA (*la oglindă, nervos, încearcă să-și facă nodul la cravată*) :
Ce le-ai spus copiilor ?

ZINCA : Adevărul...

Dr. ȘTEFAN BORA : Și... te-au crezut ?

ZINCA Încă nu sînt pe deplin convinși... Cu timpul, or să înțeleagă. Sînt destul de mari...

Dr. ȘTEFAN BORA : Sînt destul de mari ca să priceapă că mama lor este o... aventurieră !

ZINCA : Ștefane ! Te rog, nu mă jigni. Știi foarte bine de ce plec...

Dr. ȘTEFAN BORA : Nu. Și nici nu vreau să știu. Și nu pricep nimic... Încep să cred ceea ce ți-am spus ești o aventurieră... La vîrsta ta, după atîția ani de cînd am plecat din creierii munților, este imposibil să pricep ce vrei...

ZINCA (*blîndă*) : Nu te enerva. Înțelege-mă... Măcar tu, înțelege-mă... Stau zile întregi în casă... Și tu, și copiii, aveți, fiecare, treburile voastre... Simt cum îmi ard mîinile că nu fac nimic.

Dr. ȘTEFAN BORA : Știu „cîntecul” ăsta... De mii și mii de ori ți-am spus,

te-am rugat, ți-am propus, să-ți cauți un serviciu...

ZINCA : Nu, pot... N-am nici un fel de chemare pentru altceva, decît să-i învăț pe copiii alfabetul...

Dr. ȘTEFAN BORA : Copiii sînt peste tot. Și la școala de peste drum. Și în Drumul Taberei. Ca să nu mai vorbesc de copiii tăi... De copiii noștri. De ei nu-ți pasă ? De mine, ca de mine... Dar ei, ce-or să zică, ce-or să facă ? !

ZINCA : Copiii noștri s-au făcut mari. Fiecare are viața lui. Or să înțeleagă...

Dr. ȘTEFAN BORA : Îți spun eu ce-or să creadă și cum or să înțeleagă... Or să mă scoată pe mine vinovat. O să-mi arunce mereu în față : „Dumneata ești de vină, tată. De ce ai lăsat-o să plece ? Înseamnă că între voi s-a petrecut ceva...” Asta o să se întîmple. Îți dau în scris că așa o să fie...

ZINCA : Copiii nu-ți vor reproșa nimic. Cel mult, mie... Dar eu voi suporta consecințele, toate...

Dr. ȘTEFAN BORA : Nu pricep. De ani de zile, te hrănești cu acele scrisori pe care le primești și la care răspunzi cu o precizie de ceasornic... „Aveți

- răbdare... am să mă întorc... am să vin..."
- ZINCA : Cu asta, nu le-am făcut nici un rău. Dimpotrivă, le-am dat speranțe...
- Dr. ȘTEFAN BORA : Le-ai dat iluzii... I-ai mințit ! Asta ai făcut ! Tu-ți închipui că oamenii ăia au să-și facă o părere bună despre tine ? Nu cred. O femeie care, fără nici un motiv — fiindcă n-ai motive ! — își lasă casa, bărbatul, copiii și se duce să călătorească pe un catir, prin munți, pentru că așa-i place dumneaei — atunci, draga mea, n-ai decît, fă-te de risul lumii !
- ZINCA : Ștefane, nu vorbi așa... Întîi, că nu vâ las de tot...
- Dr. ȘTEFAN BORA : Mai rău, ne lași baltă...
- ZINCA (în continuare) : ...iar cetățenii din Târnadu mă cunosc foarte bine... Ne cunosc pe-amîndoi. (Încercare de a-l îmbuna.) Și n-o să mai umblu călare pe catir... Și, de fapt, era măgar...
- Dr. ȘTEFAN BORA : Poftim... s-au motorizat... O să încaleci pe bicicletă.
- ZINCA : Ascultă-mă, te rog, nu mă întrerupe. N-o să mai fie nevoie să umblu, ca atunci, de la un sat la altul. O să stau tot timpul la școală...
- Dr. ȘTEFAN BORA : Da, știi... Și atunci, rămîneai la școală... Te așteptam și cite trei-patru zile... După ce s-au născut copiii, eram fată la toate...
- ZINCA : Cum vorbești ! Ai uitat ? Tu ziceai să rămîn, iarna, cînd erau nămeți și drumul era periculos... Cîte spaima n-am tras amîndoi !
- Dr. ȘTEFAN BORA : Eram tineri, erau alte condiții. Mă rog, alt entuziasm... Atunci, trebuia.
- ZINCA : Știu. Amîndoi am muncit și am clădit fiecare cîte ceva. Tu, un dispensar, fără de care n-ai fi conceput viața...
- Dr. ȘTEFAN BORA : Atunci, trebuia ! Dar, acum, ce cauți acolo ?
- ZINCA (emoționată) : Poate... tineretea noastră... Eram fericiți. Pentru noi, nu exista nici un obstacol... Adu-ți aminte tu, cu mîinile tale, la început — deși erai medic, nu ? — ai muncit în rînd cu ceilalți... „Am mai ridicat încă un perete, azi” îmi spuneai, seara, cînd ajungeam să ne întîlnim... Te ascultam, te admiram... și mă bucuram și te binecuvîntam, împreună cu oamenii din sat. Și eram mîndră că se uitau la tine ca la soare... Tu le-aduseseseși lumina...
- Dr. ȘTEFAN BORA : Lumina... pe dracu' ! Știi doar cît a durat pînă am reușit să aducem lumina la dispensar
- ZINCA : Nu la lumina electrică mă refeream. Vrei să-ți arăt numai o scri-soare... din cele ce sosesc, și acum, de-acolo ?
- Dr. ȘTEFAN BORA : Nu, mulțumesc, nu simt nevoia.
- ZINCA : Doar nu ești de gheață, Ștefane ? ! Cînd niște oameni, niște prieteni, îți cer ajutorul... ?
- Dr. ȘTEFAN BORA : Asta nu mai e ajutor... Să-mi las familia, să-mi las spitalul, să las tot, și să plec, că badea Gheorghe zice că are nevoie de mine...
- ZINCA : Dar nu de tine e vorba ? Tine n-au să-ți oară așa ceva... Deși, cînd ai plecat, trei sate s-au strîns și te-au petrecut pînă hăt, departe. Apoi, au venit la mine... Zile și nopți s-au tot învîrtit pe lingă casa noastră... ca niște cîini credincioși...
- Dr. ȘTEFAN BORA (taie) : Doar nu murisem !
- ZINCA : Doamne ferește ! Le promiseseși că o să mai vii pe-acolo... Și au crezut, au sperat...
- Dr. ȘTEFAN BORA : Și ce, n-am venit ?
- ZINCA : Ai venit... O dată, cînd ne-ai luat... Eu trebuia să rămîn pînă la vacanța, nu ?...
- Dr. ȘTEFAN BORA : Și ce-i cu asta ?
- ZINCA : Nimic... Cînd ai venit, s-au bucurat cu toții și te-au întîmpinat ca pe un fiu... Ți-au spus că sosise alt medic. Păreau să fie mulțumiți și ei, și cel care-ți luase locul... Încît, despărțirea definitivă le-a fost mai ușoară... După plecarea mea, au sperat că, așa cum au avut noroc de un medic — care-și dădea silința să continue ceea ce începuseși tu —, tot așa o să le vină și o învătătoare... Dar, treburile au mers din ce în ce mai greu... mai prost.
- Dr. ȘTEFAN BORA : Te cred ! Eu lăsa-sem un dispensar, cu tot ce-i trebuie...
- ZINCA : Și eu, o școală...
- Dr. ȘTEFAN BORA : În hăul muntelui — o școală mică, săracă, cu lampă de gaz... cu urletul lupilor la fiecare pas...
- ZINCA : Să nu exagerăm. Asta era atunci...
- Dr. ȘTEFAN BORA (continuă) : ...păzită de babe și de descîntecetele lor, să nu vă mînfince lupii...
- ZINCA : A fost greu, la început, dar cu răbdare, am învins, am rămas... Și, poate, în altă situație, aș fi rămas toată viața cu ei, acolo...
- Dr. ȘTEFAN BORA : Sigur, eu sînt vinovat că te-am smuls de la coada măgarului — pe care, între noi fie zis, mai mult tu îl cărai, decît el pe tine...
- ZINCA (încearcă un zîmbet, la aducerea-amînte) : Și-asta e adevărat... Ții minte, atunci, pe viscolul acela groaznic, cînd am ajuns acasă aproape degerată, și cînd pierdusem toate caletele copiilor ?
- Dr. ȘTEFAN BORA (schifează și el un zîmbet, apoi, serios) : E bine că ți-ai

amintit singură de ziua aceea... Poate, așa o să te răzgîndești și n-o să mai oftezi, „capră cu trei iezi“, după școala aia.

ZINCA (*ride*): De mult nu mi-ai mai spus așa... (*Revine la subiect.*) Cum să mă răzgîndesc, omule, dacă nici una dintre fetele care au venit după mine, — nici una, auzi, Ștefane? — n-a rezistat mai mult de 3—4 luni?!

Dr. ȘTEFAN BORA Ce ți se pare anormal? Fete tinere, domnișoare cu ifose de licențiate... Cu alte idealuri...

ZINCA Și noi eram tineri. Și noi aveam idealuri...

Dr. ȘTEFAN BORA (*întrerupe*): Dar, idealurile noastre erau altele. Ale lor se cheamă scopuri... Vor să prindă totul, dintr-un foc. Noi eram altă plămădă... Eram crescuți altfel. Trecusem prin greutăți. Văzusem cu ochii noștri ororile războiului... Am fost martorii unor vremuri triste, apoi ai unor vremuri de prefaceri. Aveam în noi dorința arzătoare de a face ceva nemaipomenit, de a clădi ceva...

ZINCA (*în timp ce Ștefan caută într-o mapă*): Bine că n-ai uitat, bine că le spui tu, toate astea... Poate că dacă nu plecam de-acolo...

Dr. ȘTEFAN BORA (*revine, simte unde bate ea*): Și ce, dacă am plecat? Trebuia să plec. Am muncit și acolo, și aici... Aveam talent de chirurg și eram dator să mi-l cultiv. Floarea asta nu crește pe toate drumurile! Chirurgia e o meserie de elită. Dacă n-ai înțeles asta, n-ai înțeles nimic. Știi foarte bine că tot ce am făcut, am făcut din pasiune, cu pasiune... Niciodată n-am urmărit vreun interes.

ZINCA : Știu, știu... Munca ta, meseria ta, totul era și este din pasiune.

Dr. ȘTEFAN BORA Te rog, fără ironii!

ZINCA : Nu-s ironică, Ștefane. Sint mîndră de tine... Întotdeauna am fost mîndră de tine... Tu, însă, de mine...

Dr. ȘTEFAN BORA Știi ce, draga mea, ajunge! Nu mai vreau, te rog să mă crezi, nu mai suport. N-am cum să-ți dovedesc — atîta vreme cît nu vrei să mă crezi — că și eu sint mîndru de tine. Sau nu vrei să mă mai crezi... (*Zinca vrea să spună ceva, dar el o oprește.*) Și încă ceva: să știi că și eu îmi aduc aminte cu plăcere de toate... De tot ce-mi reproșezi tu că am uitat. Toate astea nu au însă nici o legătură cu plecarea ta, azi. E firesc să pleci de-acasă, după atîția ani, răspunzînd nu știu cărui imbold romantic din tinerețe? Să-ți neglijezi copiii, tocmai la vîrsta cînd au mai multă nevoie de tine?!

ZINCA (*aspru*): Egoismul tău mă vede numai ca pe mama copiilor tăi. La mine... la persoana mea, te mai gîn-

dești? Poate că greșesc, poate că am să plătesc, dar, de vreme ce simt că asta trebuie să fac, o voi face! De ce nu pricepi? Așa cum tu ai fost convins că ai dreptul și datoria să-ți urmezi chemarea, așa am și eu ceva de dus la capăt. Acolo, și nu în altă parte, e investiția mea.

Dr. ȘTEFAN BORA (*taie*): Nu mai avem douăzeci de ani...

ZINCA : Știu, Ștefane. Tocmai că nu mai am douăzeci de ani. Sînt o femeie în plină maturitate... în plină forță de muncă. N-o pot risipi, sînd și așteptîndu-vă...

Dr. ȘTEFAN BORA Atîta forță încît să pleci în munți?

ZINCA : De ce nu? Am să muncesc alături de oameni care mă cunosc și pe care-i cunosc. Și ei, azi, părinți, cu copii, care au nevoie de mine. Iar tu ești atît de ocupat... În casa asta, fiecare pleacă cînd vrea și se întoarce... nu se știe cînd.

Dr. ȘTEFAN BORA (*circumspect*): Ce vrei să spui?

ZINCA : Că viața ta e foarte plină... Dar nu despre tine e vorba acum, ci despre mine.

(*Apar, coborînd zgomotos scările, Mica și Andrei. Sint îmbrăcați în pijamale sau halate de casă.*)

MICA și ANDREI (*îngină*): 'Mneața! (*Mica vrea să-și sărute tatăl.*)

Dr. ȘTEFAN BORA (*Zincăt*): Ei, poftim! Ai văzut cum știu copiii tăi să salute? (*Zinca zîmbește.*)

MICA : Tată... (*bezele, reverență*) uită-te la mine... Vezi că știu să salut și altfel? (*Și, dintr-un salt, se aruncă pe canapea.*)

ANDREI (*vine lingă tatăl său*): Ooo! Tată, iar ți-ai făcut nodul strîmb și caraghios! Lasă-mă pe mine... (*I-l desface și i-l reface.*)

Dr. ȘTEFAN BORA : Ce m-aș face fără tine! (*Îl sărută. Andrei, la rîndul lui, îl sărută.*)

ANDREI Cu așa nod, dai gata toate femeile... (*Fredonează o melodie.*)

Dr. ȘTEFAN BORA : Mulțumesc... (*Își ia mapa și dă să plece.*)

ZINCA : N-ai pus nimic în gură...

Dr. ȘTEFAN BORA (*se uită la ceas*): Nu mai am timp. (*Zincăi.*) Eu zie să te mai gîndești... Să te gîndești bine...

MICA (*sare*): La ce? Spuneți-mi mie și mie...

ANDREI (*la fel*): Și nouă, Mica! (*Semn la obraz.*)

Dr. ȘTEFAN BORA : Știe mama, la ce... (*Ochi în ochi cu Zinca.*) La revedere... Ne vedem la prînz...

ZINCA (*rămine pe loc*): La revedere, Ștefane. (*Privește, înduișoată, copiii care sar de gîtul doctorului și-l conduc, pînă ce acesta închide ușa. Un*

- moment de tăcere.) Să vă aduc ceva de mâncare.
- ANDREI (*văzînd-o pe Zinca tulburată*): Mami... pot să-ți fiu de vreun folos?
- MICA (*îl împinge pe Andrei*): Du-te! Hai, du-te odată! (*La ureche.*) Te rog, adu tot ce găsești... Mi-e o foame de lup... (*Andrei iese. Mica își reia locul pe canapea.*) Mamă... vrei să-mi spui ceva?
- ZINCA (*calmă, își mută privirea de la ușa pe care a ieșit Ștefan, la Mica*): Parcă tu îi șopteai adineauri lui Andrei că vrei să vorbești cu mine...
- MICA Am auzit o parte din discuția pe care ai avut-o cu tata. (*Face pauze lungi, e stăpînită de o mare tensiune interioară.*) Mamă...
- ZINCA (*o întrerupe*): Hai, dă-i drumul.
- MICA (*direct*): Andrei știe?
- ZINCA Ce?
- MICA: Că vrei să pleci. Iar, mamă?
- ZINCA (*după un timp*): Trebuie, Mica...
- MICA Știu lecția să avem răbdare... Ce este, ce s-a întimplat, ce-mi ascunzi?
- ZINCA: Nu-ți ascund nimic. (*Pe gînduri.*) Am avut o mică discuție cu tata... Ne vedem puțin, rar mai apucăm să stăm de vorbă...
- MICA: Bineee! Am vrut să-l scutesc pe Andrei... Aștept să ajungă tata la spital și, de față cu Andrei, am să-i telefonez, și-l voi întreba pe el...
- ZINCA: Să nu faci asta! Sînt mama ta, mama voastră... și trebuie să ai încredere...
- MICA: Dar, ce vrei să faci, mamă? Nu mai sîntem copii, pricepem totul...
- ZINCA (*liniștită*): Bine. Hal, spune, te ascult. (*Se așază lângă fată.*)
- MICA Păi, v-am auzit... Îi reproșai tatei — sau, mă rog... Era vorba despre niște idealuri, despre niște sacrificii... de tinerețea voastră... Dar, altfel erați voi... și altfel sîntem noi.
- ZINCA: Nu era vorba despre voi. Am discutat ca între noi, bătrîni...
- MICA: Cine a spus că sînteți bătrîni? (*Întoarce capul; steșt.*) Poate că eu sînt mai bătrînă...
- ZINCA (*n-a auzit*): Ce tot mormăi tu acolo?
- MICA (*paranteză*): A, nimic. M-am pomennit gîndind cu glas tare...
- ZINCA: Ce-i cu tine, Mica?
- MICA: Nimic, mamă. Mă gîndesc că poate ești supărată pe mine că nu vreau să dau la facultate. Dar să știi, te anunț pentru ultima oară: nu mă interesează nici o facultate. N-am „chemare” — cum spui tu.
- ZINCA: Știu. Te cunosc. Ești...
- MICA (*tate*): Cum sînt?
- ZINCA (*o mîngîie*): Așa cum ești. Tare, hotărîtă... Nu te obligă nimeni... numai să nu regreti, mai tîrziu.
- MICA: N-am să regret... Nu regret nîmic din ceea ce fac. Altceva regret eu, acum: că vrei să pleci iar.
- ZINCA: Trebuie, Mica. Ți-am mai spus. Am început ceva, trebuie să duc la capăt... Oamenii aceia au nevoie de mine...
- MICA (*repede*): Crezi că numai ei? (*Subtextul este: noi doi, copiii tăi, nu avem nevoie? Dar a intrat Andrei, cu o măsuroare răutăție de trescitură, citeva sandvișuri. Ca să-și dea importanță, și-a pus un șorț de bucătărie înflorat.*)
- ANDREI Doamnele sînt servite. Mai abitur ca la Athénée Palace... (*Ajunge în dreptul canapelei.*) Asta e pentru mine: două lingurițe de ness. Am cea mai tare inimă din lume... Apropo... trebuie să cumperi ness. Nu mai este... Ultimele două lingurițe (*arată ceașca*) la mine... gata!
- ZINCA: Este în dulap, jos.
- ANDREI: A, bine că aflu... Pot să mă servesc?
- ZINCA Oricînd.
- MICA (*se leagănă, soarbe ultima picătură, înghite grăbită*): Ah!... Am șters-o... (*Și fuge sus.*)
- ANDREI (*după ce s-a asigurat că Mica nu-i mai aude; complice*): Mami, știi ce mi-a spus Mica, înainte să coborîm?
- ZINCA: Ce?
- ANDREI: Că, de fapt, ești hotărîtă să pleci din pricina tatei... (*Își face curaj.*) Din pricină că tata... (*ezită*) ar avea pe cineva... (*Se agață.*) Nu-i așa că nu-i adevărat?
- ZINCA (*în incurcătură*): Da?! Așa ți-a spus Mica?! Dar de unde știe ea...
- ANDREI: Adică, e adevărat?!
- ZINCA (*la măsura și pornește cu ea*): Ceva în genul ăsta mi-a spus și mie...
- ANDREI: Mami, de ce ocolești?... Și unde vrei să pleci iar, fără noi?
- ZINCA (*evaziv*): O să mai vorbim noi despre lucrurile astea, Andrei. Gata, acum, destul... Du-te și te îmbracă.
- ANDREI: Mica are dreptate! Am crescut. Înțelegem... De aceea, îți putem spune că greșești...
- ZINCA (*dreaptă, în fața lui*): Andrei! Tocmai pentru că nu mai ești copil, ar trebui să știi că sînt lucruri pe care n-ai voie să le iei în glumă... în care n-ai voie să te amesteci! (*Dă să plece.*)
- ANDREI Mamă... (*O reține.*) Iartă-mă... N-am vrut să te supăr... Niciodată, auzi, n-am să te supăr! Poți conta pe mine... (*Fuge pe scări.*)
- ZINCA (*se uită după el și-i vorbește ca și cînd ar fi de față*): Iartă-mă și tu... Aș vrea să-ți răspund: da, plec... În condițiile astea, n-o să pot să-mi iau rămas-bun de la tine... Nici nu pot să-ți explic... Mi-ar fi greu și mie, și

ție. Timpul te va face să înțelegi multe, și poate și pe mine. Deocamdată, am hotărât. Plec... Nu mai pot da înapoi.

(O ușă trântită. Apare, ca o furtună, Mica, îmbrăcată de oraș, ușor fardată și bine dispusă. Și tot ca o furtună coboară, apoi urcă, coboară iar.)

MICA (din mers): Ce ai azi, mamă, vorbești de una singură? (N-așteaptă răspuns.) Ciao!

ZINCA (rămîne locului, întoarce capul după Mica, dar aceasta a dispărut. Se uită din nou în sus. Iese. Revine. Umblă de colo pînă colo, aranjînd diverse lucruri prin cameră): Să nu uit ceva... (Formează un număr de telefon.) Alo! Vă rog, cu doctorul Bora... Da, soția. E în operație? Mai durează... Da, înțeleg. Vă rog, cînd termină, să sune acasă. Mulțumesc. (Pune încet receptorul în furcă; rămîne cu mîna pe el.) Mai bine așa pleca fără să mai vorbim. O să încerce iar să mă

oprească... Cu cît mai repede, cu atît mai bine! Am să le scriu cîteva rînduri. „...Dragii mei, eu am plecat... Tata n-a vrut să mă lase... L-am rugat... De aceea, discuțiile noastre vi se păreau...” (Pauză.) Nu, nu e bine... Mai simplu... „O să vă explice tata... Ascultați-l pe el. O să mă întorc. Nu plec pentru multă vreme... Am să încerc să pregătesc pe cineva care să fie în stare să reziste, așa cum am rezistat și eu. Trebuie doar un pic de răbdare. Să aveți și voi... Nu distanța în desparte pe oameni. Au fost cazuri cînd cei ce se iubeau au fost despărțiți ani și ani, și totuși au gîndit la fel... Nu vă lipsește nimic. Și... o să vă iubesc la fel ca și pînă acum. Iar voi știți cît de mult vă iubesc. Nu se poate să nu simțiți asta...” (Clîpă.) E bine așa... În fine, mai mult nu trebuie... (Iese. Scena rămîne goală, în timp ce sună, lung, telefonul.)

INTUNERIC

Tabloul 6

Același decor, mobilă mai puțină, cîteva lucruri au fost scoase din încăpere.

ANDREI (nervos): Ești imposibilă, Mica! Nu te mai suport. Nu mai suport. Termină, te rog! Fă asta pentru mine. Așa, fără nici o jenă, întorci casa pe dos... Nu pricep de ce trebuie să scoți mobila și... (Arată celelalte lucruri.) Ce dracu' faci? Cîte persoane vrei să încapă aici?

MICA (care nu l-a ascultat, mută diverse mobile. Mestecă tot timpul ceva; din cînd în cînd, trage din țigară și fumul îl trimite către Andrei): Ce-ți pasă?

ANDREI Cum, ce-mi pasă?!

MICA (același joc): Da, ce-ți pasă?!

ANDREI (Mica, surioara mea! (Cu blîndețe.) Scumpă și dragă! Cred că ai innebunit... Zău așa, crede-mă! Nu-ți ajunge, zi de zi... Nu mai știi altceva, decît aiureala asta, bișiala asta a voastră! Ce-o să zică tata? Ce-o să zică mama, cînd o să afle? Ce-ai făcut din casa noastră...?

MICA: Tata n-o să zică nimic, pentru că nu vine acasă... În privința mamei — n-avea nici o grijă... Imposibil să afle.

ANDREI: De ce-ar fi imposibil?

MICA: Pentru că nu vei fi tu ăla care

s-o informeze. Și chiar dacă ai face-o, nu te-ar crede. Alte griji are ea acum.

ANDREI (amenințător): Să nu îndrăznești să faci vreo aluzie la adresa mamei! Mai bine spune-mi...

MICA (se joacă): Vă rog, alteță... (Reverență.)

ANDREI: Mica, ce-i cu tine?

MICA: Îți răspund, simplu: îmi place viața! Punct. Și, acum, dă-te la o parte din drumul meu, că n-am timp... fugi, fugi...

ANDREI (tăndru): Mica, nu-mi vorbi așa... Nu e genul tău. Nu te recunosc... Noi doi, întotdeauna am fost...

MICA (rea): Prieten, frate și soră. Și ce-i cu asta?

ANDREI: Să ne înțelegem în continuare... Să ne iubim... Să fim ca...

MICA: Uită-te la el! A devenit și moralist...

ANDREI: Nu-s moralist, știi foarte bine că nu-s...

MICA: N-ai fost, e o diferență. Acuma, de la o vreme încoace.

ANDREI: Pentru că și tu, de la o vreme încoace... ai ajuns... (Schimbă tonul.) Nu se mai poate înțelege omul cu tine.

MICA (*ironie*): Aș vrea să văd și eu omul ăla, care nu se mai înțelege cu mine... (*Îi dă cu tifla.*)

ANDREI: Uită-te la tine! Cabotină... Și apucăturile astea, nu le aveai...

MICA: Te-nșeli. Nu m-ai studiat îndea-juns pînă azi..

ANDREI: Dimpotrivă, pînă azi nu te-am slăbit din ochi — pe cît mi-a fost posibil. Știi foarte bine... (*Încearcă să recurgă la amintiri.*) Am fost întotdeauna împreună... Chiar și la școală, te conduceam în fiecare zi... Cînd ai fost bolnavă... mereu, am fost... (*Vede că Mica nu-i mai dă nici un pic de atenție. Revoltat.*) Termină odată! Îți las timp două secunde să te oprești și să mă ascuți!

MICA: Sper că e trecătoare, criza asta de isterie. Altfel, Doamne ferește, ar fi o nenorocire...

ANDREI: Nu e nici o criză. Crizele de isterie... (*Renunță la explicație.*) Dacă ai să refuzi în continuare să mă ascuți, mă voi opune categoric la acest zaiăfet pe care-l pui la cale. N-am să te mai las... Încui toate ușile...

MICA: Și eu am să le sparg pe toate, cu toporul... Hai, fă loc, lasă-mă-n pace.

ANDREI: Nu te las! Pricepe odată, nu mai pot. M-am săturat. Nu există zi de la Dumnezeu — sau de la dracu' — în care să nu mă înnebunești cu liota asta a ta de... păduchioși!

MICA: Termină! (*Dă de pămînt cu vasul pe care-l avea în mîna.*) Îmi place să mă distrez și nu țin cont de nimeni și de nimic. Nu te mai holba așa la mine! Degeaba: fac ce vreau. (*Strigă.*) Asta s-o știi și pentru viitor: sint stăpînă pe mine, pe viața mea. Nu dau socoteală nimănui. Mă privește. Totul, dar absolut totul, mă privește numai pe mine. Ți-o spun acum, odată pentru totdeauna — să nu mă mai pisezi. E inutil... Lasă-mă-n pace!

ANDREI (*prinde o clipă în care Mica răsuflă*): Am observat că altceva nu mai știi să spui. Și în nopțile cînd stau și te aștept îngrijorat, că nu știi pe unde și cu cine umbli, tot așa-mi spui: „Lasă-mă-n pace!” Asta-i tot ce ți-a mai rămas din splendoarea ta de vocabular?

MICA: Vocabularul... frazele frumoase... Erau, hăt, odată... Tu ai rămas un bleg, un „fetița mamei” — că tu ești fata, în casa asta... Mai bine treci la „descoperirile” tale din „cîmpul magnetic”... Acolo îți stă bine, aplecat peste hîrtoagele care o să-ngălbenească, ca și tine. O să vă gălbejiți împreună... (*Îi aruncă o privire.*) Uită-te-n oglindă, să vezi ce mutră ai...

ANDREI: E mutra mea! N-ai vrea să mă dau cu... vopseaua aia cu care se

pictează haimanalele alea? Prietenii tăi!

MICA (*ironic*): Nu oricine poate fi prietenul meu. Și nu se „pictează”, se fardează... Învață și tu cuvîntul. O să-ți folosească. Nu în „cîmpurile magnetice”, bineînțelese...

ANDREI: Obrăznicile tale mă scot din sărute... Încetează!

MICA: Mai bine încetează tu să mă jignești.

ANDREI: Nu pe tine te-am jignit...

MICA: Mai rău. Mi-ai jignit prietenii.

ANDREI: Îi aperi pe nespălații ăia oribili? Ce sînt altceva, decât niște paraziți, care lasă în urma lor duhoare și murdărie... Pe unde trec, miroase urit... (*Mica tace.*) Hai, apără-i! De ce nu-i aperi?

MICA: Pentru că mi s-a făcut lehamite. Ai întrecut orice măsură.

ANDREI: Tu vorbești de măsură?! Tu spui că ți s-a făcut lehamite?! Ești extraordinară! Ai un tupeu... (*Mica trage din țigară, calmă.*) Dacă nu contramandezi aiureala asta de azi, să știi că te spun tăii — și pentru azi, și pentru toate celelalte de pînă acum... Ai făcut din casa asta...

MICA: Poftim, ești liber! Vocația de turnător nu ți-o descoperisem.

ANDREI: Mica, îți interzic categoric! Retrage ce-ai spus, altfel...

MICA: Nici vorbă, nu retrag. Nu mă poate opri nimeni să gîndesc și să fac ce vreau. Înțelegi? Nimeni...

ANDREI: Nici tata?

MICA: Nici.

ANDREI: Îl chem chiar în clipa asta, să vadă, să audă cu ochii și cu urechile lui...

MICA: Poftim, încearcă... Telefonul e liber. (*Ridică receptorul, face un număr, îi dă cu forța aparatul. Andrei refuză, vorbește Mica.*) Alo! Cu doctorul Ștefan Bora, vă rog... Nu este? Mulțumesc. A plecat de mult! Da, mulțumesc. (*Închide. Satisfăcută.*) Ei, te-ai convins? (*Imită vocea de la telefon.*) „Doctorul Bora a plecat de mult...” Ce mai ai de zis, scumpișor?

ANDREI: Poate sosi din clipă în clipă! Și...

MICA (*ironie*): Aș! Ce clipă... Îl sun de trei ceasuri. Nu este. A plecat. Unde? Răspunde, frățioare, unde a plecat?

ANDREI: Unde vrei să se ducă? Acasă...

MICA: Da! Acasă! De săptămîni de zile îl caut la spital, în fiecare după-amiază... Ai de zis ceva? Aud?!...

ANDREI: Cine știe... Poate are treburi în altă parte... Lucrează...

MICA: Lasă prostiile! Lucrează?! Unde lucrează? Știi tu ceva? Spune — sint curioasă să aflu și eu. Hm! Hai, dă-i drumul!

ANDREI Va să zică, l-ai spionat... Cine știe ce timpunii ți-ai vînt în căpșorul ăsta... Că ești în stare. La altceva nu te pricepi, dar la...

MICA (*taie*): Judec lucrurile la rece. Oricine ar gîndi ca mine. Numai un papă-lapte ca tine crede altfel.

ANDREI (*a înțeles aluzia*): Nu-ți permit. Nu-ți permit să gindești așa despre tata...

MICA Nici eu nu permit nimănui să mă judece. Nu permit ni-mă-nui. Fac ce vreau. Înțelegi, acum?

ANDREI Nu te ascult, nu te mai ascult, Mica. Am să te împiedic. N-am să îngădui să se repete, și astăzi, dezmățul din alte dați...

MICA : Și cum ai să faci ?

ANDREI Simplu. Îi dau afară, pe toți. Nu mai rabd! (*Clipă.*) Dacă nu are cine altcineva, am să fac eu ordine în casa asta...

MICA În casa asta, eu fac „ordine”. Nimeni altul.

ANDREI Ca să-ți bați joc ! Să calci în picioare, să distrugi ? Să te distrugi ? Să nu-ți pese...

MICA E firesc să nu-mi pese. Nu merită... Cui îi pasă, Andrei ? Cui îi pasă de noi ? Sfaturi, numai... De sfaturi m-am săturat. Auzi ? M-am săturat. (*Arată : pînă-n git, pînă peste cap. Alt ton.*) Ascultă-mă pe mine, Andrei. Distrează-te și tu... Vino cu noi. Intră printre noi, și-ai să vezi ce bine ai să te simți... Lasă ifosele astea de domnișoară de pension. Nu mai ține ! Dă jos firma de băiat cuminte și (*arată biroul lui*) lasă astea... Nu-ți vor folosi la nimic. Ai să te trezești, într-o zi, hodorog bătrîn, rugînit, cu hîrtoagele tale prăfuite, uitîndu-te lung la ele...

Și ai să spui : „Depășite ! A trecut vremea voastră. A trecut ! Ce păcat că n-am știut să profit de tinerețea mea” ! (*Clipă.*) Andrei... (*alt ton : drăguță, simplă*) Îți promit — și tu știi că mă țin de cuvînt — astăzi e ultima oară cînd îl aduc la mine... Ai să vezi, voi face așa cum spun. (*Cald.*) Vrei să facem pace ?

ANDREI (*îi întinde mina*): În sfîrșit ! Vezi că se poate ? Hai, facem pace ! Cred... în hotărîrea ta.

MICA (*taie*): Stai ! Nu-ncepe iar cu morală... Nu ți-am promis că voi face ordine și în viața mea... că voi sta acasă cu tine, să păzim... firma doctorului Ștefan Bora. (*Andrei vrea să spună ceva, dar Mica nu-l lasă.*) O să mă duc eu la ei, cu ei. Nu-mi convenea acolo, din pricină de spațiu... mic. Și din pricină de — cum ai spus tu — aer urît mirositor... Dar, ce nu fac eu pentru liniștea ta... Pentru (*ironică*) progresul „cîmpului magnetic”... Ești mulțumit ?

ANDREI (*luat prin surprindere, nu se aștepta*): Da și nu ! Nu ! Și voi trece la ofensivă. Cu tot „cîmpul meu magnetic”, pînă cînd am să te smulg din lumea aia !

MICA : Dragul meu ! Scumpul meu ! Gata ! Ajunge ! Vor veni din clipă în clipă. Și eu nu sînt în „fol”... Pa și pusi... (*Urcă în fugă treptele, spre camera ei.*)

ANDREI (*singur, ridică o clipă privirea spre ea, apoi se uită de jur-împrejur; se apropie de scară*): Trebuie să vorbesc cu tata... Trebuie să-l găsesc ! Pînă nu-i prea tîrziu ! (*Iese.*)

INTUNERIC

Tabloul 7

Același decor. Doctorul Bora și Tudor stau de vorbă în fața a două cești de cafea. Tudor aprinde țigara profesorului, apoi pe a lui.

Dr. ȘTEFAN BORA : ...În seara aceea... (*Îl privește pe Tudor cu un soi de mirare, ca și cum ar realiza brusc schimbarea raporturilor lor.*) Nu știu cum se face, dar, încetul cu încetul, am ajuns să te implic în viața familiei noastre ! Vorbindu-ți, în toate serile astea, de cînd urmărim împreună cum evoluează starea Micăi, și încercăm să-l pregătim pe Andrei în legătură cu accidental și cu operația, mi s-au lămurit o mulțime de lucruri care, la vremea lor, mi se păruseră fără im-

portanță. Andrei a încercat să ne țină locul, maică-si și mie... O răspundere prea mare pentru vîrsta lui. Și pentru firea lui... Abia în ultimele zile s-a liniștit. Dar, în sfîrșit, să revin : în seara aceea, l-am găsit într-o stare de surescitare cumplită.

TUDOR : Mi se pare excesiv de sensibil.

Dr. ȘTEFAN BORA : A moștenit firea maică-si — cînd vrea să realizeze ceva e în stare să mute și muniți din loc, dar sufletește e extrem de vulnerabil. (*Tudor vrea să spună ceva, dar docto-*

rul îl face semn să abia răbdare.) Am stat cu el, crezând că e bolnav. Parcă delira. Vorbea fără șir, trecea de la una la alta... N-am înțeles nimic, sau aproape nimic. Frînturi de fraze... Am încercat să fac o legătură între ele. Cînd și-a revenit, mi-a spus că nu i s-a întîmplat nimic, că nu e bolnav. Pînă la urmă, a recunoscut că m-a căutat peste tot. Că alergase ceasuri întregi, pe străzi, la spital, prin parcuri, prin restaurante...

TUDOR : N-ați încercat să aflați de ce ?

Dr. ȘTEFAN BORA Abia a doua zi dimineată, a venit în camera mea, și mi-a cerut iertare... Mi-a mărturisit că avusese o discuție cu Mica. El i-a reproșat anumite prietenii dubioase, iar ea și-a găsit o justificare pentru toate afirmînd că în viața mea ar exista o femeie. Mica susține sus și tare că Zinca tocmai de asta a plecat. Știl cum sînt copiii, instinctiv în partea mamei. Andrei nu crede. Totuși, siguranța ei l-a tulburat. (*Scurtă pauză.*) Băiatul a crescut într-un cult pentru mine... Pentru el, eram un fel de zeu bun, mereu la căpătîiul bolnavului...

TUDOR : Chiar sînteți un medic iubit și stimat de bolnavi.

Dr. ȘTEFAN BORA : Statuile n-au viață... viață personală. Ele sînt confundate cu destinul lor. Probabil că Mica l-a făcut, dintr-o dată, să mă vadă la dimensiuni obișnuite. Un om, cu calitățile și defectele lui...

TUDOR Nu v-ați pus întrebarea de ce-o fi exagerat Mica ?

Dr. ȘTEFAN BORA Poate că n-a exagerat.

TUDOR (*surprins*) : N-a exagerat ?

Dr. ȘTEFAN BORA : Să știi, dragul meu, că sînt și eu un om ca toți oamenii. Cum se zice : nimic din ceea ce-i omenesc nu mi-e străin... Andrei e un visător. În ce-o privește pe Mica, mă tem că toate cele ce i s-au întîmplat vor avea consecințe... Nu mi-aș fi închipuit... Spitalul, treburile, viața mea de fiecare zi... Chirurgia te acaparează, ca un viciu. Iar copiii...

TUDOR Da, cred că Andrei avea mai multă nevoie de tandrețe. Băieții... (*Intră Andrei ; bună dispoziție.*)

ANDREI Mă bucur că vă găsesc pe amîndoi. Tată, azi sînt foarte bine dispus. Cred că se vede, nu ? Sînt cel mai fericit om din lume...

Dr. ȘTEFAN BORA Și noi, Andrei.

ANDREI Și voi ? Ce motiv aveți ?

Dr. ȘTEFAN BORA Ne bucurăm de bucuria ta.

ANDREI : A, da... Bem o cafea ?

TUDOR (*Profesorului*) : Încă una ? (*Lui Andrei.*) Ar fi cam mult, pentru cei care au mai băut trei.

Dr. ȘTEFAN BORA Am putea să bem altceva...

ANDREI (*a priceput*) : Buun ! Atunci : o cafea pentru mine — că e prima — și trei — că-s și eu om — pîhărele de coniac. Se aprobă ?

Dr. ȘTEFAN BORA : Se aprobă... și, poate ne spui și ce sîrbătorești...

ANDREI (*cu subînțeles*) : N-am ceva special... Doar... că sîntem împreună. Că vom fi, foarte curînd, cu toții...

Dr. ȘTEFAN BORA Vom fi într-adevăr ?

ANDREI Da, tată. Mă bucur să-ți dau vestea asta. (*Îl privește cu atenție.*) Știu că-ți face plăcere... Nu-i așa ?

Dr. ȘTEFAN BORA Bineînțeles !

ANDREI În sfîrșit, vom fi cu toții ! (*Provocator.*) Ce păcat că Mica nu știe că azi vine mama !

TUDOR O să-i spui...

Dr. ȘTEFAN BORA : Da, Andrei, o să-i faci și ei o mare bucurie...

ANDREI : Vă rog să mă iertați cîteva secunde. Vreau să mă schimb. Să nu mă găsească mama așa... (*glumă*) în zdrențe... Păcat că n-o întîmpinăm la gară. (*Iese.*)

Dr. ȘTEFAN BORA : Îl vezi ? Crede că am uitat că vine nevastă-mea... Nu mai știe cum s-o ocrotească. Nici nu i-a spus de accident, deși au vorbit la telefon. De fapt, s-ar cuveni să mergem în întîmpinarea ei (*subliniază*) cu toții. I-am face o bucurie.

TUDOR : Și eu ? ! Cu plăcere, dar nici nu mă cunoaște...

Dr. ȘTEFAN BORA : Să vedem ce spune și Andrei. (*Se îndreaptă spre masa cu telefonul.*) Să sun la spital. Să văd ce face Mica... Azi, n-a vrut să stau cu ea. M-a rugat s-o las singură.

TUDOR : Și pe mine. Deși, am insistat...

Dr. ȘTEFAN BORA (*a format numărul*) : Alo ! Cu Magda, te rog. Da, eu... Ce face Mica ? Voiam să te rog s-o anunți dumneata că venim... Cum ? A fost fiul meu ? Cînd ? (*Repetă.*) Toată dimineața a stat cu ea ? Da, bun. E foarte bine... Mulțumesc. (*A închis.*) Ai auzit ? Au stat împreună... Adineauri, zicea că Mica nu știe nimic de sosirea mamei-si.

ANDREI (*a intrat pe ultima replică a doctorului*) : Da, tată. Am fost cu Mica, toată ziua... Nu te superi, nu ?

Dr. ȘTEFAN BORA Nu, Andrei. Dar era bine să ne fi spus și nouă. Am

stat amîndoi ca pe ace... Nu ştiam ce-i cu tine, şi nu ştiam de ce Mica ne-a rugat să nu venim...

ANDREI Mi-a spus... şi asta.

Dr. ŞTEFAN BORA (*sare*): Şi ce ţi-a mai spus ?

ANDREI: Că... e bine... E foarte bine, tată. (*Spre Tudor, cu tandreţe.*) M-a interogat cam mult în legătură cu persoana, cu „omul“ care a dus-o la spital... atunci, la accident...

Dr. ŞTEFAN BORA Şi tu ce i-ai spus ?

ANDREI: Nimic. Absolut nimic, în ceea ce-l priveşte pe Tudor. Doar ce ştia de la asistenta dumitale, care i-a descris, cu oarecare lux de amănunte, bărbatul respectiv...

TUDOR (*puţin jenat*): Crezi că bănuie... ceva ?

ANDREI: Nu-mi dau seama... Mi-a pus întrebări cu duiumul... despre „prietenu“ nostru... adică despre tine. I-ai cam plăcut, bătrîne. O cam interesează persoana ta... (*Clipă.*) Ceea ce, drept să-ţi spun, nu i s-a întîmplat pînă acum.

Dr. ŞTEFAN BORA Ar fi cazul să pornim... (*Lui Tudor.*) Vii cu noi ?

TUDOR Mi-ar face plăcere...

ANDREI: Mai întreb! Şi încă... ce plăcereee! „Fără Furnică, să nu te prind“ — mi-a zis... Mergem cu toţii şi o aducem acasă... (*Şi ridică paharul.*) Gata... să ciocnim! (*Dar lasă paharul, scoate un ziar dintr-o mapă şi-l întinde celor doi.*) Poftim !

Dr. ŞTEFAN BORA Ce-i asta ?

ANDREI: Aţi lucrat frumos. Îmi place... Dac-aş fi ştiut !

Dr. ŞTEFAN BORA De unde-l ai ?

ANDREI: E şi greu să procuri un ziar, ce să-ţi spun ! Întîmplător, pe asta nu l-am cumpărat eu... mi l-a dat Mica.

TUDOR: Cine i l-a... ?

ANDREI: Asta-i bună ! Ea, dacă nu citeşte ziarele o zi, e ca şi moartă. (*Ironic.*) Mai ales „faptul divers“.

Dr. ŞTEFAN BORA (*după ce şi-a aruncat o privire pe ziar*): Bravo ! Pe toţi i-au prins... Bravo ! (*Lui Tudor.*) Poftim, citeşte tare. ¶

TUDOR (*cu ochii la profesor*): Nu credeam... (*Citeşte.*) „Au fost arestaţi... un grup de răufăcători...“ (*Aruncă ziarul.*)

ANDREI (*privirea cînd la Tudor, cînd la tatăl său*): Va să zică, aşaaa... au lucrat frumos băieţii...

Dr. ŞTEFAN BORA Bine că s-a terminat cu toată povestea asta !

ANDREI Şi... de ce nu mi-aţi spus şi mie ?

TUDOR Ce să-ţi fi spus, Andrei ?

ANDREI Ce s-a întîmplat... Aţi ştiut, amîndoi...

TUDOR Eu sînt de vină. După ce ne-am cunoscut şi mi-am dat seama de unele lucruri, am crezut că nu e bine să afli. Nu ştiam, încă, ce rol jucase Mica în toată această... afacere. (*Ezitănd.*) Dacă nu cumva era vorba despre... prietenii ei. Erai şi aşa destul de... (*caută*) mîhnit...

ANDREI: Mîhnit ! Nu e tocmai cuvîntul potrivit... Să fim serioşi !

Dr. ŞTEFAN BORA Am vrut să te scutim, măcar pe tine...

ANDREI Totuşi, era sora mea... Era maşina mea... (*Corectează.*) A noastră... Doamne, Dumnezeule, prin cîte o fi trecut biata fată !

Dr. ŞTEFAN BORA Acum, Andrei, e prea tîrziu pentru regrete şi reproşuri. Întreabă-mă pe mine... Crezi că mi-a fost uşor ? Prin cîte am trecut... Am vrut să te menajăm...

TUDOR (*la ale lui*): Ce-a zis Mica, atunci cînd a citit ziarul ?

ANDREI Cred... cred că mai întîi i-a fost ruşine. Apoi a respirat uşurată, şi a trîntit un cuvînt pe care... nu vi-l pot reproduce şi a aruncat ziarul. Iar eu vi l-am adus. Ce, adică, nu ştiaţi ?

TUDOR Nu. (*Fisticit.*) Asta a fost... tot ?

ANDREI Cred că da... Mai trebuia să se întîmple ceva ?

TUDOR: Totuşi, poate n-ai fost atent... Era...

ANDREI: Era foarte preocupată de persoana ta, Tudore... A întrebat dacă vii şi tu, s-o luăm de la spital. Şi am fost destul de atent ca să înţeleg... Ce, că i-ai căzut cu tronc, asta trebuia să văd ?

TUDOR: Rizii de mine...

Dr. ŞTEFAN BORA (*ca să curme discuţia*): Hai, copii. Hai să mergem. Să n-o lăsăm să aştepte.

ANDREI: Tată, te rog, lasă-ne numai pe noi... Nu te supăra.

Dr. ŞTEFAN BORA (*surprins*): Dar ea ce-o să zică ?

ANDREI Ea vrea să te găsească acasă. Să vă găsească acasă, pe tine şi pe mama... că, acuşica, într-o clipă, soseşte şi mama. Între timp... poţi să-i spui, cu binişorul, ce s-a întîmplat...

Dr. ŞTEFAN BORA Aşa-i, mama trebuie să pice. O să am eu grijă... În ce-o priveşte pe Mica, dacă e o dorinţă — mă supun.

TUDOR (*îl ia de braţ pe Andrei. Fericit, dar reţinut*): Pe curînd... (*Ies.*)

INTUNERIC

Tabloul 8

Același decor. Într-o după-amiază, spre seară.

MICA (*complet restabilită — nici o urmă de accident sau suferință. E mult mai frumoasă și mai matură; îmbrăcată în pantaloni și bluză, așezată pe canapea, răsfoiește niște reviste. Lingă ea, un trandafir, pe care-l ridică mereu, îl privește, îl miroase și parcă ar vrea să-i vorbească. Se uită ba la ceas, ba la telefon, la ușă ori spre scară. După câteva clipe, intră, de afară, doctorul Ștefan Bora. Se aruncă de gîtul lui*): Bine-ai venit, tată! Mi s-a părut că ai lipsit o veșnicie...

Dr. ȘTEFAN BORA: Bine te-am găsit. Ți-a fost urît? Ești singură?

MICA: Nu chiar... mama e sus. Dar aș vrea să stăm de vorbă numai noi doi, pînă vor veni ceilalți. Am multe să-ți spun...

Dr. ȘTEFAN BORA (*puțin speriat*): S-a întîmplat ceva?

MICA: Nu, nu s-a întîmplat nimic. De ce te sperii așa?

Dr. ȘTEFAN BORA: Ceva, totuși, s-a întîmplat...

MICA: Ce te face să crezi că...? Am de vorbit cu tine... ca de la bărbat la bărbat... sau de la prieten la prieten. E permis, nu? Tată, sînt... sînt fericită!

Dr. ȘTEFAN BORA: Dacă-mi faci confidențe, e altceva...

MICA: Într-un fel, da...

Dr. ȘTEFAN BORA: Stai! Să-mi corectez ținuta? Să devin un tată serios, sau ne purtăm ca băieții?

MICA: Dumitale îți arde de glumă, și eu sînt foarte serioasă, așa cum n-am fost, cred, niciodată... Din clipă în clipă vin și ceilalți, și eu ard de nerăbdare... n-am apucat să-ți suflu nici un cuvînt despre...

Dr. ȘTEFAN BORA: Sînt pregătit să aud marele secret...

MICA (*se uită la ceas*): Nu e un secret. Adică... nu va mai fi un secret... Dar vreau să aflu primul...

Dr. ȘTEFAN BORA (*evită, se uită și el la ceas*): Pînă atunci... mai avem timp să luăm puțin aer...

MICA (*pe gîndul ei*): Vreau să-mi răspunzi la câteva întrebări.

Dr. ȘTEFAN BORA (*tandru*): E un interogatoriu?

MICA: Nu. În sfîrșit, zi-i cum vrei.

Dr. ȘTEFAN BORA: Declarație? Atunci, să fiu foarte serios. Te ascult...

MICA: Tată, zău, te rog! (*Doctorul o ia pîrintește de umeri, ea se lipește de*

el. Simte că e momentul.) Să-i dau drumul? (*Bora acceptă.*) Spune-mi, tată, cine m-a adus la spital în ziua accidentului? Vreau s-o aflu din gura ta...

Dr. ȘTEFAN BORA (*tresare*): A, asta era!

MICA: ...și ce știi despre inginerul Tudor Furnică? (*Privire în ochi.*) De cînd îl cunoști?... Cum v-ați împrietenit?

Dr. ȘTEFAN BORA (*caută să ciștige timp*): Deci... Asta era secretul?

MICA: Zi-i cum vrei, ți-am spus, dar vreau adevărul.

Dr. ȘTEFAN BORA (*ca mai sus*): Asta... abia se cheamă un interogatoriu...

MICA: Am observat că nu-ți face plăcere să vorbești despre accidentul meu... Ai dreptate. Nici mie. Îți promit că n-am să mai pomenesc niciodată despre asta.

Dr. ȘTEFAN BORA: E mai bine pentru tine, pentru noi...

MICA: Dar ce s-a întîmplat cu mine... după aceea... Despre asta vreau să vorbesc. (*Îl privește drept în ochi.*) Nu știi dacă ești informat că Tudor m-a vizitat la spital.

Dr. ȘTEFAN BORA (*mimează uimirea*): Cînd? Cum?

MICA: Prima dată, l-a adus Andrei... Tocmai coborîsem în grădină, la aer, în primele zile cînd începuse să-mi fie mai bine... Apoi, a venit singur. A venit aproape în fiecare zi... și, de fiecare dată mă aștepta în grădină.

Dr. ȘTEFAN BORA (*cu subtext*): Și de ce?

MICA: Nu știu... Dar la ce te referi?

Dr. ȘTEFAN BORA: La... grădină. Și ce zicea?

MICA: Zicea mereu că nu-i place atmosfera de spital și că nu suportă mirosul de medicamente. (*După un timp.*) De fiecare dată, eram bucuroasă, coboram... Era frumos în grădina spitalului... Multe flori... Liniștea îmi făcea bine. Stabileam, de pe o zi pe alta, la ce oră să cobor. La început, am crezut că vrea să facă pe infirmierul... Mai tîrziu, însă, și-a dat seama că, acolo, mă regăseam...

Dr. ȘTEFAN BORA (*simplu*): Și?

MICA (*alt ton*): Andrei mi l-a prezentat ca cel mai bun prieten al vostru.

Dr. ȘTEFAN BORA: Ne cunoaștem... destul de bine.

MICA (cu gîndul în altă parte) : M-a impresionat... plăcut, foarte plăcut, prietenul vostru. (Subliniază.) De cînd îl cunoști, tată ?

Dr. ȘTEFAN BORA : De mult.

MICA : Nu l-am văzut pe la noi. Îți cunoașteam, doar, prietenii...

Dr. ȘTEFAN BORA (stăpîn pe sine) : Venea... dar tu, micuța mea haimana, nu erai niciodată pe-acasă... (Nesigur pe ce spune.) Stătea cu mine... și cu Andrei. Mai mult cu mine.

MICA : Și Andrei îl cunoaște de mult ?

Dr. ȘTEFAN BORA Așa mi se pare. Da... (Schimbă brusc vorba.) Mai bine spune-mi cum te simți. Ești în stare să suportți o oră de plimbare-n doi, cu mașina ?

MICA (la ale ei) : Mi-a promis că după ce o să mă fac bine — și sînt bine, slavă Domnului — o să mă ia... (scurtă pauză) pe mine și pe Andrei, să ne ducă pe șantierul lui. Să ne arate ce face el acolo.

Dr. ȘTEFAN BORA Frumos din partea lui.

MICA : Cînd i-am spus că n-am văzut în viața mea cum arată un șantier, a ris și m-a luat peste picior : că sînt crescută pe asfaltul Căii Victoriei și nu cunosc decît numele cinematografelelor.

Dr. ȘTEFAN BORA (interesat) : N-a fost prea departe de adevăr... Realitatea, pentru tine, e destul de restrînsă... poate chiar la perimetrul citorva străzi...

MICA Zice că sînt în stare să confund o capră cu o oaie !

Dr. ȘTEFAN BORA (ride) : E un om simpatic.

MICA (nu-l ascultă ; visătoare) : Fermecător... Fermecător de adevărat. Și sincer... A crescut singur. Mai mult singur. A învățat absolut singur. S-a întreținut singur... (Alt gînd.) Ieri, cînd era invitat la noi, a fost chemat la telefon. Era și Andrei de față. Ne-a uluit, ce-a putut să dea din el ! Vorbea despre niște lucruri care mie mi se păreau extrem de întortocheate. Dar nici n-am încercat să le pricep... tot nu mi-ar fi spus.

Dr. ȘTEFAN BORA : Foarte bine ai făcut. Nici nu trebuia...

MICA Andrei e topit de admirație...

Dr. ȘTEFAN BORA (glumă) : Numai... Andrei ?

MICA (se face că nu observă aluzia) : ...și spune că Tudor e șeful unui proiect foarte interesant. N-am înțeles mare lucru, dar pare să fie grandios. L-am întrebat, totuși, despre ce e vorba, dar zice că nu-i place să vorbească despre ceea ce face...

Dr. ȘTEFAN BORA.: E firesc. Nu-i place să se laude...

MICA (își continuă ideea) : Am impresia că de concediul lui o să se aleagă praful...

Dr. ȘTEFAN BORA Știe el ce are de făcut...

MICA De cînd sînt acasă, a venit în fiecare zi să mă vadă... (Se corectează.) Să ne vadă... și aproape (subliniază) în fiecare zi, îl caută... mereu îl cheamă... Azi, de exemplu, a plecat acolo, direct, de dimineață, și încă nu s-a întors... Cît o fi ceasul ?

Dr. ȘTEFAN BORA : Sase fără un sfert.

MICA : Ei, poftim ! Ce-o fi făcut, toată ziua ? Ce-o fi mîncat ?

Dr. ȘTEFAN BORA (zîmbet) : O fi găsit el ceva.

MICA : Ce ? Acolo, în mijlocul „problemelor majore“, sînt sigură că uită și de masă... și... de tot. Așa mi-a zis ieri, cînd l-au chemat : „s-au ivit niște probleme majore“ și trebuie să le rezolve...

Dr. ȘTEFAN BORA N-avea tu grijă, e obișnuit. Viața de șantier nu-i ca aici, acasă...

MICA : Cred... Mă gîndesc tot timpul la el...

Dr. ȘTEFAN BORA (cu interes) : Din cîte înțeleg... (a vrut să spună altceva, schimbă) ...rămii să-l aștepți, nu mai mergi cu mine la plimbare ?

MICA : Te rog să nu mă lași singură... Abia așteptam să ai un moment liber, doar pentru mine. Noi doi, tată, n-am mai stat de vorbă, ca acum, de mult... Tu... (Se corectează. Devine și mai serioasă.) Dumneata...

Dr. ȘTEFAN BORA Eu... eram mereu ocupat. Asta ai vrut să spui ?

MICA (moale) : Da. Și asta.

Dr. ȘTEFAN BORA : Mai e și altceva ?

MICA : Da. Ar mai fi...

Dr. ȘTEFAN BORA (tate) : Mica, tu vrei să lungesti vorba, ca să treacă timpul, da ? Să-l așteptăm împreună...

MICA (puștin speriată) : Te plictisești cu mine ?

Dr. ȘTEFAN BORA : Nu. Dimpotrivă. Mai ales că... mai ales că arăți așa cum arăți...

MICA (ca mai sus) : Cum ? Cum, tată ?

Dr. ȘTEFAN BORA (direct) : Unde este dragoste, este și fericire... Ceea ce mi se pare firesc...

MICA (luminată, piatra de pe inimă) : Si eu cred la fel... Îți mulțumesc c-ai înțeles. Dar de ce întîrzie atît ? (Sieși.) Bietul tata, cît o fi suferit din pricina mea !

Dr. ȘTEFAN BORA (care pornise spre scară) : Ai spus ceva ?

MICA (rămasă departe) : Mă gîndeam... cu voce tare. (Brusc.) Spune-mi, tată, ce să fac de aci înainte ?

Dr. ȘTEFAN BORA (luat prin surprindere) : Asta era problema ? (Dar este

intrerupt de apariția Zincai, care-
strigă, din capul scării.)

ZINCA : Ștefane ! Erai acasă ? Mica, de
ce nu mi-ai spus ? (Vine lângă ei.)

Dr. ȘTEFAN BORA (tandru) : Nu-i ni-
mic. Am stat cu Mica. Am pus țara
la cale, amîndoi.

MICA : Știi ce făceam, mamă ? Îi făceam
puțină curte tatei ! Mai bine zis, eram
pusă pe confidențe. Fetele au tot fe-
lul de griji... Uite, acum, nu știu ce-o
fi mîncat Tudor, toată ziua asta. N-am
avut vreme să-ți mărturisesc că sint...
chiar îndrăgostită... Puțin.

Dr. ȘTEFAN BORA : Puțin ?

MICA : Puțin, mult, nu știu ! N-am cu
ce să măsoar... Mamă, nu fi supărată !
Nu-i așa că nu te superi ? (Schimbă
vorba.) Ah, ce bine e acasă la noi !
Sintem cu toții... și eu mă simt excel-
ent. E tare plăcut să respiri aerul
ăsta... să te pătrunzi de liniște... (Zin-
câi, care o privește cu dragoste.) Ce-ai
zice de-o cafeluță și de-o țigară ?

ZINCA (bucuroasă, lui Bora) : Vrei o
cafea, Ștefane ? De obicei, la ora asta,
îți plăcea să bei o cafea...

Dr. ȘTEFAN BORA (regăsind ceva, de
demult) : Da, îmi place... Strașnică
idee ! Pînă sosesc ceilalți... Cînd o să
vină Andrei, o să-l rog să-mi pregă-
tească un sifon.

MICA : Am pentru tine ceva mai bun
decît sifonul. E o surpriză... O sur-
priză pentru voi, toți.

ZINCA : Surpriza exclude cafeaua ?

MICA : Nu... din contra.

ZINCA : Atunci, mă duc s-o fac. (Iese.)

Dr. ȘTEFAN BORA : Azi ești plină de
surprize, Mica.

MICA : De unde știi că mai am ? Cine
ți-a ciripit ?

Dr. ȘTEFAN BORA (bună dispoziție) :
Nu mi-a „ciripit” nimeni, dar mi-ai
spus chiar tu, adineauri, că mai ai
un secret, care, în curînd, nu va mai
fi secret. Cînd vor sosi și ceilalți.

MICA (răsfăț, șoptit) : Da. E-adevărat,
n-am spus încă totul.

Dr. ȘTEFAN BORA : Deci, un sac cu
surprize... Sper, plăcute ?

MICA : Nu, nu un sac ! (Devine brusc
serioasă.) Un vagon ! (Intră Tudor și
Andrei, amîndoi cu cite un tranda-
fir. Tudor o salută, îi sărută mina ; ea
îl îmbrățișează pe Andrei.)

ANDREI (se desprinde) : Salve ! (Aruncă
o privire scurtă prin cameră.) Dar
mama ?

Dr. ȘTEFAN BORA : În clipa asta a
ieșit. Face cafea.

ANDREI (se îndreaptă spre bucătărie) :
Mă duc să-i spun să mai pună două
cești. (Mica și Tudor se privesc. Ea,
cu florile în mînă, se uită cînd la un
trandafir, cînd la ceilalți. Cîteva cli-
pe. Mica îl arată trandafirul mai
vechi.)

MICA : Pe ăsta îl port cu mine... Am
credința că o să-mi aducă noroc... (În
un vas de pe etajeră.) Pe ăștia, îi pun
în apă. (Tudor o ajută.) Mulțumesc.
(Îl ia de mînă, conducîndu-l către doc-
torul Bora, care i-a urmărit cu aten-
ție. Scurtă pauză.)

Dr. ȘTEFAN BORA (lui Tudor ; vorbește
rar, ca să-și controleze emoția) : Cum
a fost la șantier ? A fost greu ? Ai
avut mult de lucru ?

TUDOR (surprins) : E-n regulă. Totul e
bine.

Dr. ȘTEFAN BORA (tot ca să spună
ceva) : Andrei țî-a fost de vreun fo-
los ?

TUDOR (același joc) : Da... A fost gro-
zav. E un bărbat... teribil !

MICA : A fost și Andrei cu tine ?

(Zinca și Andrei intră, cu cafelele.)

TUDOR : Nu știai ? (Mica zîmbește.) Oa-
menii mei din echipă l-au luat drept
inginer specialist. „Tovarășe inginer
în sus, tovarășe inginer în jos... Aici
cum să facem, aici cum să dregem... ?”

ANDREI (care tocmai se așezase să-și
bea cafeaua, taie, jenat) : Fără exage-
rări ! Ți se adresau ție. (Alt ton.) Cînd
te-au văzut, parcă văzuseră pe Dum-
nezeu... (Micăi.) Cum știu unii oameni
să se facă iubiți !

ZINCA (servindu-le cafeaua) : Chiar așa
a fost, Andrei ? Te-ai descurcat ?

ANDREI : Mda ! (Sorbînd din cafea.)
Mda... Bună ! M-am străduit, mamă.
M-am luat după Tudor. Trebuia să
fac și eu ceva, acolo... Ațiția oameni...
toți făceau cite ceva. (Schimbă.) Tu
ce-ai mai făcut, fetițe ?

MICA (sare) : Andrei ! Te-am rugat să
nu-mi mai spui „fetițe” ! (Alt ton.)
Nu mai sint fetiță... nici măcar pentru
tine.

Dr. ȘTEFAN BORA : Mica, ce-i cu tine ?

MICA : Andrei știe foarte bine.

ANDREI Bine, bine, surioară. (Își ia
cafeaua și se retrage la biroul lui.)

TUDOR (după el) : Andrei ! Doar n-o să
te-apuci de lucru, la ora asta !

MICA (la fel) : Ce țî-a venit ? (Și îl aduc
înapoi. Tare, oficial.) Și acum... o mică
surpriză ! (Aduce o măsuță. Tudor o
ajută. Pe măsuță sint tot felul de bu-
nătăți, pahare etc. Alături, o frapieră.)

Dr. ȘTEFAN BORA : Asta-i surpriza ?

MICA (semn) : Tudor... El a fost cu
ideea...

ZINCA : Și șampanie ?

ANDREI (lui Tudor) : Ohooo ! Ce sărbă-
torim ?

TUDOR (cald, bine dispus) : Sărbătorim...
cred că sărbătorim...

MICA (intervine) : Nu ! Te rog, Tudore !
Lasă-mă pe mine. E dreptul meu... E
rîndul meu... (Între emoție și spaimă.)
De ce mă privești așa ? Adineauri, tată,

- fi-am spus că am o surpriză pentru voi toți! Ei bine, vreau să vă spun că azi (*privire la Tudor, alt ton*) e cea mai frumoasă zi din viața mea. Voiam să fim cu toții... (*Privire spre Zinca și Ștefan.*) Să auziți cu toții, cât sint de fericiți...
- TUDOR** (*ii prinde mâinile*): Mica, te rog, lasă-mă și pe mine...
- MICA**: Nu acum, Tudore! Eu trebuie să vorbesc... Tată... bombă! (*Pe nerăsuflăte.*) Tudor îmi cere mâna... (*Toți tac, surprinși mai mult de stilul ei.*) Curat bombă! Nimeni nu suflă o vorbă!
- ZINCA** (*fericită*): Mica! Așa anunți tu o veste ca asta?!
- TUDOR**: ...Și ne logodim!
- MICA**: Puteam s-o facem și fără știrea voastră, dar Tudor e un tip de modă veche — clasic —, îmi cere mâna, așteaptă consimțământul! Eu... am acceptat. (*Cu alt ton.*) Am făcut destule fără știrea voastră...
- ZINCA**: Mica! Cum vorbești! Tu... fiica noastră...
- MICA** (*rar*): ...eu, fiica voastră... despre care nu știți nimic...
- ANDREI** (*dulce amenințare*): Lasă fleacurile. Le-am uitat!
- MICA** (*pe ideea ei*): Numai că eu n-am uitat... Am hotărât ca, înainte de a vă da și voi consimțământul la această logodnă, să-i spun lui Tudor, și bineînțeles și vouă... cine sint cu adevărat. Mai bine zis, cine am fost... și ce-am făcut...
- ZINCA** (*neliniștită*): Mica!
- ANDREI** (*ca s-o oprească*): De prisos, se cunoaște totul! Nu mai face pe interesanta. Ai fost o victimă, și... (*Ajunge lângă masă.*) Mă ții prea mult, degeaba, lângă bunătățile astea.
- Dr. ȘTEFAN BORA** (*taie*): Andrei, te rog! Las-o să vorbească...
- MICA** (*ca și când nu i-a auzit, continuă*): Aflați, deci, că fiica voastră a dus o viață de parazit, împreună cu alți paraziți, cu care era... înhăitată.
- ZINCA** (*cît poate fi o mamă de revoltată la auzul unor asemenea vorbe*): Mica! Ce expresii sint astea!
- Dr. ȘTEFAN BORA** (*semn*): Las-o în pace! Dacă ea simte nevoia să-și descarce sufletul, lăsați-o s-o facă!
- MICA** (*exaltată*): Fiica voastră a mințit și, într-un fel, a și furat. De la voi, de aici, nu din altă parte. Toți banii pe care-i storceam de la tata... leafa mamei — pe care ne-o trimitea regulat, lună de lună, aproape întreagă — mi-o însușeam. Pentru că voi doi (*arată spre Bora și Andrei*) habar nu aveți că mama ne trimitea fiecare bănuț al ei.
- ZINCA** (*uimire*): De-ai mă rugai să expediez banii numai pe numele tău?!
- MICA**: Da, mamă... Pentru „prieteniile” mei eram un fel de bancă și sursă de procurat diferite bunuri, fără nici un risc...
- ANDREI**: Cred... cred că ai spus destul!
- MICA** (*nu-l lasă să vorbească*): Îmi foloseau mașina, ori de câte ori aveau nevoie, fără nici un fel de scrupul...
- ZINCA** (*ingrozită*): În ce scop?
- MICA**: Fie că se duceau să fure cine știe ce icoane, fie că plecau în căutare de alcool, fie că furau câte-un cauciuc-două... Fie că aduceau „marfă nouă”... Expresia e a lor, dacă vă deranjează...
- ZINCA** (*ca mai sus*): Dar, e cu nepuțință...
- MICA** (*n-o aude*): Ce înseamnă „marfă nouă”? E mai bine să vă scutesc s-o aflați... Într-un cuvânt, pentru ei, eram bună de stors. Eram fiica unui „baban”... Pentru ei, eram o personalitate...
- ZINCA** (*același joc*): Dar cum? Cum de-ai putut accepta una ca asta?! Poate că ești complice la cine știe ce fapte!
- MICA** (*sinceră*): N-am știut, mamă. N-am știut ce cărau ei cu mașina... Când am aflat — mai bine zis cînd mi-am dat seama... le-am făcut o scenă înfiorătoare. S-au speriat, M-au amenințat. Nu i-am luat în serios. Și-atunci, au făcut cu mine ceea ce au făcut...
- ANDREI**: Știai prea multe... îi incomodai...
- ZINCA** (*ingrozită*): Ce ți-au făcut?
- MICA**: Au simulat un accident...
- TUDOR**: Era singura soluție să scape de tine...
- ANDREI** (*îl intrerupe*): Pe urmă, derbedei au încercat să-l șantajeze pe tata...
- ZINCA** (*la fel*): Doamne, Dumnezeuule! Unde ți-au fost mințile?! (*Se uită la Ștefan.*) Vrei să spui că eu sint de vină? (*Ștefan tace.*)
- MICA** (*sare*): Nu! Nici dumneata, și nici vreunul dintre cei de față nu aveți absolut nici o vină...
- Dr. ȘTEFAN BORA** (*Micăi*): Poate că locul mamei ar fi fost totuși alături de tine...
- ZINCA** (*lui Ștefan*): Știi de ce am plecat!
- MICA**: Erai și dumneata acasă, mamă... pe vremea cînd intrasem în horă cu ei. Și nu numai cu ei...
- ZINCA** (*e peste puterile ei*): Și tu, Andrei, de ce-ai tăcut? Cum ați putut?
- Dr. ȘTEFAN BORA** (*caută s-o calmeze*): Zinca, te rog, liniștește-te... Crezi că mie mi-a fost ușor?
- ZINCA** (*lui Tudor*): Te rog să ne scuzi. Așiți la o penibilă discuție de familie. Nu înțeleg de ce Mica a provocat-o, tocmai azi...

MICA Azi, mamă! Vreau ca Tudor... și voi, să știți totul. Iar el să aleagă în cunoștință de cauză. (*Lui Tudor.*) N-ai auzit lucruri prea plăcute... Plictiseala, desperarea te-mping la multe... Eu, Tudore... (*șoptit*) și cred că și Andrei... am fost foarte nefericiți... Cine-ar fi crezut?! Ni se oferea tot ce puteam visa, și noi eram foarte nefericiți...

ZINCA Am impresia că mai ales mie mi-o reprozezi...

MICA : N-am dreptul, mamă. Am vrut să știți însă ce s-a petrecut cu mine. După cum vedeți, nu mă cruț... Balonul s-a spart! Balonul a explodat! Balonul a explodat, Tudore, și am vrut să fii de față. Să asisti la explozie! Să nu-ți faci iluzii... Să nu dorești să rămâi lângă un om pe care ți l-ai imaginat într-un anume fel, și să te trezești, dezamăgit, lângă altul! (*Sfioasă.*) Într-un fel, amîndoi ne-am simțit singuri...

ZINCA (*încearcă s-o oprească*) : Mica!

MICA : ...și, probabil, de aceea ne-am apropiat atât de repede unul de celălalt.

ANDREI : Mica! (*Semn la obraz.*) Și... eu?

MICA : Tu ai fost punctul meu de sprijin. Fără tine, poate că aș fi alunecat și mai jos. (*Celorlalți.*) Cel puțin o dată m-a salvat, cu siguranță am vrut să mă mărit cu un sud-american...

ZINCA (*stupefiată*) : Cînd?!

ANDREI : Nu mai are importanță. Important e că n-a făcut-o.

Dr. ȘTEFAN BORA (*nu-i vine să creadă*) : Și noi cum de n-am știut nimic?!

ANDREI : Speram că o să-și revină, ce rost avea să vă mai spun și vouă? Unul dintre multele ei capricii, încă de pe vremea cînd era la școală...

Dr. ȘTEFAN BORA (*încercînd să-și stăpînească enervarea*) : Asta-i prea de tot!

ANDREI : N-o mai ascultați! Am avut eu grijă să-i scot gîrgăunii din cap... Vrea să facă pe grozava, pe interesanta, pe vedeta!

TUDOR (*lui Andrei*) : Las-o să spună ce are de spus.

ANDREI : Poftim, o las! (*Micăt.*) Hai, spune ce-ai făcut, cînd ai aflat că „pretendentul” tău avea soție și copil...

MICA : N-am descoperit eu. Tu ai descoperit!

ZINCA (*cu căldură*) : Bine ai făcut, Andrei! Doamne, aș fi murit de rușine!

MICA (*cu ochii la Tudor*) : Așa cum mor eu, acum. De grație și de rușine...

TUDOR (*o oprește*) : Mica! Bine că nu s-a întîmplat...

MICA (*ca mai sus*) : Cred că n-aș mai fi cunoscut niciodată dorința de a trăi... dorința de a fi fericită...

ZINCA (*lui Tudor*) : Iartă-ne... Tudore, iart-o și pe Mica. Vorbește ca un copil... E încă un copil...

MICA : Mamă, te rog! Nu mai sînt de mult un copil. De ce nu vrei să înțelegeți? Credeam că-mi pot hotări singură viața...

ZINCA Fiecare dintre noi a crezut că-și poate hotări drumul lui.

ANDREI Într-un fel, e bine că te-ai dat cu capul de toți pereții! Ai terminat?

MICA (*cu dragoste pentru Andrei*) : Andrei a fost totul pentru mine...

ANDREI : Am fost?! La trecut? Gata, nu mai sînt?

MICA : Ai fost, ești și (*ochii la Tudor*) rămîi...

ANDREI (*semn*) : Vezi că, dacă mă supăr...

ZINCA Și, totuși... Nu înțeleg cum de s-au putut întîmpla toate astea! Cineva trebuie să poarte o vină...

ANDREI (*sare*) : Mamă, ai văzut, ea singură...

Dr. ȘTEFAN BORA Andrei, las-o pe Mica. Cît privește vina altora...

MICA Nu știu despre vina cui vorbiți. Nu există decît un singur vinovat: eu. Sînt propria mea victimă. (*Către dr. Bora.*) Tată, știu că accidentalul meu te-a dărîmat... Știu că te-ai considerat — și te consideri — vinovat de tot ce-am făcut. Dar, crede-mă, credeți-mă cu toții, numai și numai eu sînt vinovată... Dacă m-ați fi ținut închisă-n casă, ferecată, tot aș fi evadat... Într-un fel, eram mulțumită că voi habar n-aveați de nimic... Singur Andrei îmi cunoștea... nebulnia — sau dacă vreți, taina... Se lupta cu mine...

ANDREI Și ce luptă! Cînd i-ai adus aici, în casă, pe nespălății ăia, am intuit ce se petrecea... I-am dat afară, și ce dramă!

MICA : Eram prinsă într-un joc. Intrasem în „asociația” lor...

Dr. ȘTEFAN BORA (*surprins*) : Era o asociație?

MICA : Așa își spunea grupul : „Asociația frumoșilor sfinți”.

ANDREI (*curios*) : Asta chiar n-am știut. (*Ironic.*) Altceva nici că li se potrivea. Erau așa de frumoși, că ți se făcea silă cînd te uitai la ei...

MICA : Nu asta vroiau ei, să fie frumoși, ci „să sune bine”.

ZINCA (*își adună puterile*) : Și ce s-a întîmplat cu „Asociația... frumoșilor...”, dacă-mi îngădui?

ANDREI (*o ia înaintea tuturor*) : Au fost prinși și (*arată, cătușe la mîini*) bucată cu bucată...

Dr. ȘTEFAN BORA : Andrei, e mai bine s-o cruți pe mama...

ZINCA (*pe gîndul ei*) : Bine le-a făcut! De ce să mă cruțe, Ștefane?

Dr. ȘTEFAN BORA Altă dată, Zinca.

Acum e prea mult.

ZINCA (*hotărârită*): Nu, acum! Vreau să aflu tot. Nu mi-aș ierta toată viața... Să aflu partea mea de vină... partea noastră de vină...

MICA (*rugătoare*): Mamă, iar începi? Ți-am spus — v-am spus: nu e vina nimănui. Degeaba cauți să te scoți vinovată. Vina e a mea...

ZINCA: Atunci, cum de-ai putut, Mica? Cum de-ai putut face toate astea?

MICA (*sinceră; ar vrea ca mama ei să înțeleagă*): Dar, mamă... se poate întâmpla oricui... o slăbiciune... un moment de criză. Un complex de împrejurări... (*Roțește privirea de unul la altul.*) Cum să vă explic? Numai după ce-am trecut prin toate astea, am înțeles că în viață trebuie să știi să răspunzi de faptele tale... trebuie să știi ce vrei... (*Își oprește privirea la Tudor.*) Să ai încredere în ceva, în cineva. Eu n-am avut încredere nici în mine, deși mă credeam centrul pământului. (*Sună telefonul. Andrei se repede și răspunde.*)

ANDREI (*în receptor*): Alo! Da, e acasă. Da, da... Un moment. (*Pune receptorul pe masă.*) Tată, de la spital... E urgent.

Dr. ȘTEFAN BORA (*la aparat*): Da, eu... Imediat... Da, vin. Pregătiți pentru operație. Da... Bună seara. (*A închis.*) Vă rog să mă iertați. Trebuie să plec... E ceva urgent... (*Zinca pornește să-l conducă, dar Mica îl oprește.*)

MICA: O clipă! Tată, te rog, iartă-mă. Plec... plec și eu... Te-am mai întrebat o dată... și nu mi-ai răspuns. Ce să fac, de aci înainte?

Dr. ȘTEFAN BORA: Ai spus-o singură, adineauri. În viață, trebuie să știi să răspunzi de faptele tale! Să știi să fii om. Să mergi cu capul sus... Să ai încredere în tine. (*Lui Tudor, pe alt ton.*) La revedere, Tudore! După toate astea, nu știi dacă te mai găsesc aici, cînd mă întorc... (*Iese fără să aștepte răspunsul. Zinca îl conduce, revine.*)

ANDREI (*lui Tudor*): Bătrîne, mi se pare că zarurile au fost aruncate... Nu sînt sigur dacă prezența mea în această cameră...

ZINCA: Sper că nu aveți de gînd să plecați și voi?

TUDOR (*cu ochii la Mica*): Și de data asta, Mica hotărăște.

MICA (*cu gîndul departe*): Mamă, n-am prea înțeles ce-a spus tata. Te rog să-i spui că eu plec... cu Tudor. Logodiți sau nu, n-are importanță. Important este ca tata să afle acest lu-

cru... și, deocamdată, nu mă mărit cu Tudor...

ANDREI (*sare*): Ce, ai înnebunit?!
MICA: Nu, Andrei. Așteaptă! Poate că mă voi căsători cu Tudor cîndva, nu știu. Dar mai întii vreau să muncesc. Vreau să devin un om — cum se spune — cu picioarele bine înfipte în pămînt. Vreau să învăț... să învăț să trăiesc. Vreau ca Tudor să poată fi mîndru de mine. (*Clipă.*) Așa cum sînt eu mîndră de mama. A dat un exemplu: a făcut ceea ce a simțit că trebuie să facă. Nu mulți tineri de vîrstă noastră sînt în stare de atîta curaj. Știu că nu i-a fost deloc ușor s-o ia *da capo*. A muncit, a suferit, are dreptul să fie împăcată...

ZINCA (*o intrerupe*): Lasă... Ca să fii împăcat cu tine, nu e destul să muncești și să suferi. Poate că satisfacția de a-ți fi împlinit menirea nu e decît o formă rafinată a egoismului...

ANDREI (*simte tensiunea; lui Tudor*): Ce fel de logodnic ești tu, dacă nu bem un pahar de șampanie? (*Iese.*)

MICA (*il privește pe Tudor drept în ochi*): Știi ce-aș face, în locul tău?

TUDOR: Chiar aș vrea să știu!

MICA: Aș lua-o la fugă! (*Zinca își întoarce privirea către ei.*) Fără să spun la revedere, măcar. Aș fugi, după ce-aș fi auzit toate cîte le-ai auzit! (*Cu glas tremurat.*) Și eu... nici n-aș putea să mă supăr pe tine. Ți-aș da dreptate... (*Ironie amară.*) Aș socoti plecarea ta drept punctul culminant al acestei serii de logodnă...

TUDOR: Am multă încredere în tine... Poate că e bine să-ți ascult sfatul.

MICA (*aproape fără glas*): Atunci... pleacă!

TUDOR: Nu-ți spun la revedere! (*Tudor pleacă, agale. Ușa se închide încet în urma lui. Mica izbucnește în plîns.*)

MICA: Trebuia să plătesc! Trebuia să plătesc!

ZINCA (*mamă*): Mica! Ce-a fost asta? (*Ușa se deschide și apare Tudor. Mica nu-l vede; el îi face semn Zîncăi să tacă, și vine lângă Mica.*)

TUDOR: Hai, Mica... E timpul să părăsești Purgatoriul! (*Glumind.*) Te-ai purificat... Suflete de-astea pătrund în Rai... Hai să mergem. (*Mica își ascunde fața la pieptul lui, plîngînd mai tare. Apoi face un efort și-și revine. Ies. Zinca îi urmărește cu privirea.*)

ANDREI (*intră cu șampania*): Am sosit... (*Observă.*) Au și plecat?! Fără...

ZINCA (*cu privirea în gol*): Da...

ANDREI: Mă duc și eu. Nu știu cînd mă-ntorc... Să nu te neliniștești. (*Iese.*)

ZINCA: Da... Au plecat... Au plecat toți...

C O R T I N A